

Hồi 10

Vọng Ngọn Hý Lộng Phi Yến Trang

Dồng Tiểu xoa cằm mình bởi cảm giác ngứa ngáy. Chàng kịp nhận ra những sợi râu bắt đầu chớm mọc.

Đồng Tiểu gỡ đầu, lau bầu nói:

- Một đêm thôi... chỉ một đêm trần trọc, mình đã già rồi ư?

Vừa nói Đồng Tiểu vừa vén rèm. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Thiệu Ân đã ngồi trên ghế xà ích tự bao giờ. Ánh dương quang chói hắt xuống khiến Đồng Tiểu lòa mắt, phải dùng tay che lại. Chàng nhăn mặt nhìn Thiệu Ân:

- Hê... Thượng đẳng nhân làm gì thức giấc sớm quá vậy. Đường chúng ta đi còn dài. Người đừng dậy sớm mà hao tổn sức khỏe đó.

Thiệu Ân vẫn im lặng không đáp lời Đồng Tiểu.

Chui ra ngồi xuống cạnh Thiệu Ân, Đồng Tiểu cau mày nhận ra vẻ mặt Thiệu Ân có nét tư lự, lạ lùng. Chàng giả lả cười nói:

- Thượng đẳng nhân, đêm qua trong khách điểm, thượng đẳng nhân không ngủ được à?

Buông tiếng thở dài, Thiệu Ân nói:

- Đừng gọi ta bằng thượng đẳng nhân nữa.

Đồng Tiểu nhướn mày với vẻ ngạc nhiên. Chàng nhìn Thiệu Ân như nhìn một quái nhân vừa mới từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên Đồng Tiểu gượng cười nói:

- Một đêm đã có sự thay đổi à? Không gọi người bằng Thượng đẳng nhân thì biết gọi bằng gì đây.

- Gọi gì cũng được.

Thốt ra câu nói đó, khuôn mặt của Thiệu Ân trông thật trầm mặc, như rơi vào cõi hư vô nào đó. Trông y như thể vừa bước ra từ một cơn ác mộng.

Đồng Tiểu ve cằm nói:

- Lạ quá! Vậy Đồng Tiểu gọi là Dương huynh được chứ? Dù sao thì cũng lớn tuổi hơn Đồng Tiểu mà.

Thiệu Ân gật đầu:

- Được! Cứ gọi ta là Dương huynh.

Đồng Tiểu dùng ngón tay khuê mép trái mép trái tim mình như thể vừa có một con ruồi đậu vào.

Chàng giả lả nói:

- Đêm qua huynh ngủ ngon chứ?

- Không!

Thiệu Ân vừa nói vừa giật dây cương. Đôi tuấn mã chậm rãi kéo cỗ xe chạy về phía trước.

Đồng Tiếu nói:

- Ngủ trong khách điểm có giường có chăn sao lại ngủ không ngon. Bộ Dương huynh còn giận Đồng Tiếu à?

- Ta ngủ không ngon. Người chỉ biết thế được rồi.

Đồng Tiếu vỗ vai Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói:

- Người muốn nói gì?

Đồng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Dương huynh nhìn Đồng Tiếu xem.

Thiệu Ân miễn cưỡng quay sang nhìn Đồng Tiếu.

Đôi chân mày Đồng Tiếu nhướng lên.

- Dương huynh thấy có gì lạ không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thấy điều gì lạ cả!

- Tại huynh không quan sát kỹ mà thôi!

- Vậy người muốn ta nhìn thấy gì nào?

Đồng Tiếu dùng tay ve cằm và vùng nhân trung của mình rồi nói:

- Đồng Tiếu mọc râu rồi.

- Nam nhân thì phải mọc râu chứ có gì là lạ. Người không có râu mới là điều lạ lùng.

- Hôm nay huynh nói rất hay. Cổ nhân nói nam tu nữ nhũ. Nam nhân thì phải có râu, nữ nhân thì nhứt định phải có...

Đồng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng, nặn nụ cười cầu tình rồi nói:

- Nữ nhân thì phải có vú.

Thiệu Ân nhìn qua chàng:

- Bọn Hắc đạo các người ngôn phong thô thiển quá.

Đồng Tiếu nhướng mày đáp lời Thiệu Ân:

- Hây... Đồng Tiếu có cái tật nghĩ sao thì nói vậy thôi. Có râu thì nói có râu. Có vú thì nói có vú... Chẳng lẽ người Bạch đạo lại có cách nói khác...

Bật ra tiếng cười khàn khạc, Đồng Tiếu nói tiếp:

- Dương huynh là người Bạch đạo. Vậy ngôn phong của người Bạch đạo thì thế nào, Dương huynh có thể cho Đồng Tiếu biết không?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Giới Bạch đạo không có cách nói xúc ngôn và hồ đồ như bọn Hắc đạo.

- Vậy ư? Huynh thử thí dụ cho đệ biết được không?

Thiệu Ân nhìn qua Đồng Tiếu:

- Thí dụ gì nào?

Đồng Tiểu chỉ vào mắt mình:

- Thế mắt của nữ nhân gọi bằng gì nào?
- Thu nhãn.

Đồng Tiểu chỉ vào miệng:

- Hai cánh môi.
- Đôi cánh hoa.

Đồng Tiểu chỉ vào ngực:

- Còn vú?
- Đôi gò bông đảo.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Vậy là Đồng Tiểu đã biết rồi. Nếu như gặp lại Thục Á Di tiểu thư Phi Yến trang, Đồng Tiểu sẽ tả cô ta giống như ngôn phong của giới Bạch đạo.

Thiệu Ân cau mày:

- Người tả như thế nào?

Đồng Tiểu xoa cằm rồi nói:

- Thục tiểu thư có đôi thu nhãn long lanh, ướt át. Và luôn có gió mùa thu. Những chiếc lá thu vàng trong thu nhãn của tiểu thư. Thu nhãn của tiểu thư thật là đẹp. Ngoài thu nhãn ra cô nương có đôi cánh hoa sặc sỡ sắc màu trên mặt. Ôi đôi cánh hoa nở to như muốn che cả mặt tiểu thư...

Thiệu Ân khoát tay:

- Đủ rồi... Đủ rồi...

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Dương huynh nghe được chứ?
- Ta nghe người nói ra câu nói đó không chừng Thục Á Di cắt lưỡi người luôn đó.
- Hê... Đồng Tiểu đâu có sợ điều đó xảy ra.
- Tại sao không sợ?
- Bởi sau lưng Đồng Tiểu đã có lá bùa hộ mạng của Minh chủ rồi.
- Minh chủ quá xa không cứu kịp người đâu.

Đồng Tiểu nhún vai:

- Uy danh của Minh chủ lẫy lừng khắp võ lâm, ai dám đụng đến Đồng Tiểu chứ?
- Người đừng quên mình là người của giới Hắc đạo. Đặc ân của người không có nhiều đâu.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Dương huynh không nói, Đồng Tiểu cứ ngỡ mình là người Bạch đạo. Thậm chí còn tưởng mình là chí cốt với Minh chủ nữa.

Thiệu Ân cau mày:

- Giữ miệng! Người có thể mất mạng bởi cái miệng của mình đó.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Dương huynh đừng nói
- Người không tin lời ta nói à?
- Không phải Đổng Tiếu không tin nhưng Dương huynh nói sai rồi.
- Ta nói sai gì?

Đổng Tiếu ve cằm rồi nói:

- Dương huynh phải nói như thế này mới đúng. Đổng Tiếu! Người có thể mất mạng bởi hai cánh hoa của người đó.

Đổng Tiếu thốt dứt câu thì Thiệu Ân nhướng mày nhìn gã. Rồi như không dần được, gã phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Hai cánh hoa... Người nói ta không thể nhịn được.

Đổng Tiếu vẫn bình nhiên, chẳng biểu lộ gì. Chờ cho Thiệu Ân cười xong rồi, Đổng Tiếu mới nói:

- Đổng Tiếu dùng ngôn phong của giới Bạch đạo sao huynh cười.
- Người dùng câu nói đó không đúng chỗ chút nào.

Thiệu Ân lại phá lên cười.

Đổng Tiếu bất giác cũng phá lên cười theo y. Nghe Đổng Tiếu cười, Thiệu Ân cắt ngang tràng tiếu ngạo của mình nhìn sang Đổng Tiếu:

- Có gì mà người cười.
- Thấy Dương huynh vui vẻ cười nên Đổng Tiếu cười theo đó mà.

Chân diện Thiệu Ân nghiêm hẳn lại.

Y thở ra một tiếng bâng quơ nói:

- Hắc đạo có được mấy người như Đổng Tiếu?
- Chỉ có một mà thôi
- Chỉ có một thôi à?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Chỉ có một thôi. Đổng Tiếu cũng tiếc. Sao trước đây mẫu thân thánh cô không chịu cho ra vài chục gã Đổng Tiếu. Bây giờ thì đây đã có nhiều bào huynh bào đệ. Chứ đâu phải một mình như thế này. Buồn chết đi được.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân.

Y hỏi:

- Người thích như thế à?
- Ai mà không thích có đông huynh đệ chứ?

Đổng Tiếu nhìn sang Thiệu Ân:

- Đổng Tiếu hỏi thật Dương huynh một điều nhé.
- Hỏi đi.
- Sao huynh lại căm thù giới Hắc đạo như vậy?

Thiệu Ân nghiêm mặt nhìn về phía trước. Y im lặng không trả lời Đổng Tiếu, bất giác liên tưởng đến những việc xảy ra với Triệu Vị Thanh.

Cảm giác tửm lợm bất giác trào lên miệng Thiệu Ân. Y cảm nhận thân mình đã có cái gì thật như nước phủ kín khắp cả người. Chỉ cảm giác đó thôi, Thiệu Ân bất giác rùng mình. Thấy Thiệu Ân rùng mình, Đồng Tiếu cau mày.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ta có sự phân định Hắc đạo, Bạch đạo. Vì sao ta hận Hắc đạo ư? Bởi vì ta là người của Bạch đạo.

- Chỉ có thế thôi à?

- Chỉ có thế thôi.

- Huynh lạ quá. Nếu huynh là người của Hắc đạo thì huynh sẽ hận Bạch đạo chứ?

Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiếu:

- Ta không bao giờ là người của Hắc đạo. Vĩnh viễn không bao giờ.

- Không khóa lấy được khoảng cách giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Với ta thì không.

Đồng Tiếu ve cằm:

- Vậy sao? Đồng Tiếu và Dương huynh lại ngồi chung tên một cỗ xe.

Chàng chỉ xuống ghế:

- Không xa nhau lắm.

- Sự bất buộc.

Thốt ra lời nói này, Thiệu Ân lại liên tưởng đến cảnh hồi đêm. Y bất giác buông tiếng thở dài.

Phi Yến thiên trang hiện ra trước mắt hai người. Đồng Tiếu giật dây cương cho đôi tuấn mã phi nhanh hơn. Chàng dừng cỗ xe trước cửa Phi Yến trang.

Trang chủ Phi Yến thiên trang Thục Tùng Nhẫn và Thục Á Di đã đón ngay ngoài ngôi tam quan. Từ ngôi tam quan dẫn đến tòa đại sảnh Phi Yến thiên trang là hai hàng gia nhân Phi Yến trang. Người nào cũng nai nịch gọn gàng, đứng thành hai hàng dọc tạo thành một hành lang đón Dương Thiệu Ân.

Đồng Tiếu nhìn sang Dương Thiệu Ân, nhỏ giọng nói:

- Xem chừng Phi Yến trang chủ rất trọng Dương huynh. Chỉ nhìn qua Đồng Tiếu có cảm tưởng lão trang chủ đang nghinh tiếp hiền tể của mình vậy?

Thiệu Ân nheo mày:

- Người đừng nói càn có được không?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Được được... Đồng Tiếu sẽ cố giữ hai cánh hoa của mình.

Thiệu Ân chực bật cười thành tiếng bởi câu nói của Đồng Tiếu nhưng rồi nén lại kíp.

Y và Đồng Tiếu bước xuống đất. Hai người tiến đến trước mặt Phi Yến trang chủ. Lão có dáng người oai vệ, tầm thường, cùng hàm râu quai nón trông rất kiêu hãnh và cao ngạo.

Dương Thiệu Ân ôm quyền xá:

- Thiệu Ân bái kiến trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền đáp lễ:

- Không dám nhận... Không dám nhận... Ngọc Diện Tử Sát ghé qua trang viện của lão phu đã là điều vinh hạnh cho lão phu rồi.

- Thiệu Ân có việc đi qua phải ghé đến tham kiến trang chủ.

Đồng Tiếu nhìn lão, chàng ôm quyền xá, toan mở miệng thì Thục Tùng Nhẫn khoát tay nói:

- Bốn trang chủ đã biết người là ai. Không cần người đa lễ.

Đồng Tiếu sửng sờ.

Chàng từ từ thả tay xuống, gượng cười nói:

- Đồng Tiếu quên... mình là ai.

Chàng vừa nói vừa liếc qua Thục A Di, lâu bầu nói:

- Thu nhả như hai cánh hoa, tiểu yêu, và vùng... xấu ơi là xấu.

Thục Tùng Nhẫn nói với Dương Thiệu Ân:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp.

- Mời trang chủ.

Hai người song hành bước qua ngôi tam quan. Đồng Tiếu dậm bước theo thì bị hai gã gia nhân cản lại.

Đồng Tiếu tròn mắt:

- Cái gì thế này?

Gã gia nhân có bộ mặt rở gằn giọng nói:

- Người là Hắc đạo, không được đi cùng với trang chủ và Dương thiếu hiệp.

Gã chỉ tàu ngựa:

- Chỗ của người ngoài kia kìa.

Đồng Tiếu nhún vai nói:

- À... Hóa ra Phi Yến trang chủ chỉ tiếp Dương huynh thôi. Còn Đồng Tiếu thì là hạng hạ nhân Hắc đạo nên không muốn tiếp chứ gì?

Đồng Tiếu ve cằm:

- Cũng được... Hắc đạo và Bạch đạo thường không chung một con đường. Không tiếp cũng không sao.

Trong khi Đồng Tiếu nói thì Thiệu Ân và Thục Tùng Nhẫn dừng bước. Tùng Nhẫn từ tốn nói:

- Dương thiếu hiệp biết qui giới của Minh chủ. Lão phu làm theo qui giới của Thượng tôn minh chủ.

- Tại hạ không dám trách trang chủ.

Nói rồi hai người dậm đi tiếp thì Đồng Tiếu lên tiếng nói:

- Dương huynh...

Thiệu Ân nhìn lại chàng.

Đồng Tiếu rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi nói:

- Dương huynh, Thục trang chủ là chính nhân quân tử Bạch đạo, nên không muốn tiếp Đổng Tiếu. Có lẽ trang chủ sợ thân phận của Đổng Tiếu làm ô ố Phi Yến thiên trang. Vậy Dương huynh cứ lưu lại Phi Yến thiên trang bồi tiếp trang chủ. Còn Đổng Tiếu thì tiếp tục đi hết đoạn đường còn lại của mình nhé.

Đổng Tiếu nói rồi ôm quyền xá:

- Chúc Dương huynh vui vẻ.

Thiệu Ân bối rối nói:

- Đổng Tiếu, người không được đi một mình.

- Vậy Dương huynh đi cùng với Đổng Tiếu chứ?

Thục Tùng Nhãn nhìn Đổng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Đổng tiểu tử, không phải bốn trang chủ không tiếp người. Nhưng vì Hắc đạo, Bạch đạo khác nhau. Nên phiên người xuống dưới tàu ngựa chờ Dương thiếu hiệp.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Đa tạ thịnh tâm của Thục trang chủ.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu nói này, Thiệu Ân thở phào nhẹ nhõm.

Thục Tùng Nhãn mỉm cười, vuốt hàm râu quai nón rồi nói tiếp:

- Người cứ xuống tàu ngựa nghỉ ngơi. Bốn trang chủ sẽ cho người dọn bữa ăn cho người.

Đổng Tiếu ve cằm, nướng mày nói:

- Đa tạ trang chủ có lòng chiếu cố đến Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu. Nhưng rất tiếc Đổng Tiếu không thể chấp nhận sự sắp xếp của trang chủ.

Chàng vỗ vào túi gấm đeo bên hông:

- Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu có rất nhiều ngân lượng. Nên muốn lưu lại Cửu Châu thì có thể tìm đến khách điểm hoặc kỹ lâu lớn nhất Cửu Châu này. Còn như trang chủ muốn lưu Đổng Tiếu lại thì...

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói tiếp:

- Đổng Tiếu xin nói thật với trang chủ. Đổng Tiếu thích lưu lại trong tòa chính lâu của trang chủ thôi. Hoặc nếu trang chủ sợ Đổng Tiếu với thân phận hạ đẳng nhân sẽ làm ô ố tòa chính lâu của Phi Yến trang thì ở đây còn một chỗ có thể Đổng Tiếu lưu lại được.

Thục Tùng Nhãn vuốt râu:

- Người thích chỗ nào ngoài tòa chính lâu mà bốn trang chủ dùng để bồi tiếp Dương thiếu hiệp.

Đổng Tiếu ve cằm, điểm nụ cười mỉm cầu tình. Nụ cười của chàng mặc dù giả lả nhưng vẫn có sức hút kỳ quặc thu lấy ánh mắt của Thục Á Di.

Đổng Tiếu ve cằm nói:

- Nói ra nếu không đúng, trang chủ miễn thứ cho tiểu sinh.

- Cứ nói, chỉ cần người không vào chính lâu là được rồi.

- Dạ, tiểu sinh sẽ không vào chính lâu lưu ngụ mà chỉ cần ngụ ở khuê phòng của Thục tiểu thư thôi à.

Thục Á Di đỏ mặt, nóng bừng. Nàng vừa thẹn vừa mắc cỡ đến độ như khối than hồng vừa áp vào chân diện mình.

Ngay cả Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn cũng đỏ rần cả mặt.

Lão muốn nói nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại.

Đồng Tiểu ôm quyền nói tiếp:

- Tiểu sinh sẽ ngụ tại khuê phòng của Thục Á Di tiểu thư. Trên chính lâu thì trang chủ tiên sinh tiếp Dương huynh. Còn dưới khuê phòng thì Thục tiểu thư tiếp tiểu sinh. Như thế huê, chẳng ai hơn ai. Trang chủ cũng bận và tiểu thư cũng bận. Mỗi người tiếp một người.

Đồng Tiểu nhìn lại Thục Á Di:

- Thục tiểu thư đồng ý chứ ạ? Tại hạ hứa sẽ không làm gì tiểu thư đâu. Mã còn sẽ đối xử tốt với tiểu thư như Đồng Tiểu đối xử với những nàng kiều nữ ở Bách Hoa Lâu.

Đồng Tiểu vừa thốt dứt câu thì Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn gầm lên:

- Bồn trang chủ giết người.

Lão vừa nói dứt, toan phát tác phách không chưởng tập kích Đồng Tiểu, nhưng Thiệu Ân đã kịp cản lại:

- Trang chủ...

Thục Tùng Nhẫn thở hồng hộc:

- Dương thiếu hiệp... gã tiểu tử...

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Trang chủ bớt giận. Đồng Tiểu hiện đang giữ trọng trách của Minh chủ. Lấy mạng y thì lấy lúc nào cũng được nhưng lúc này thì không được. Ngôn phong của giới Hắc đạo thường như vậy. Trang chủ đừng bận tâm, hãy bỏ qua. Một ngày nói đó y phải trả lại những uất hờn hôm nay cho trang chủ.

Lão Thục nghiêng răng thở ra rồi từ từ dịu lại:

- Lão phu nghe theo lời của Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn lại Thiệu Ân:

- Nếu không được như vậy, Đồng Tiểu sẽ rời Cửu Châu đi một mình.

Thiệu Ân gượng cười:

- Đồng Tiểu, chúng ta đã đến Phi Yến thiên trang rồi, chẳng lẽ lại phụ lòng trang chủ đã chuẩn bị chu đáo tiếp chúng ta sao. Nếu như người muốn cùng Thiệu Ân và Thục trang chủ vào chính sảnh Phi Yến thiên trang thì cũng được. Trang chủ đâu có khách khí gì sợ thân phận người làm ô uế chính lâu của người.

- Đó là Dương huynh nói, còn Thục trang chủ thì đâu có nói gì. Nhìn bộ mặt của Thục trang chủ là đủ biết không tiếp Đồng Tiểu rồi.

Thiệu Ân nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ...

Lão Thục lườm Đồng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Đồng tiểu tử, bốn trang chủ sẽ tiếp người.

Đồng Tiểu đẩy hai gã gia nhân qua một bên rồi ung dung bước qua ngôi tam quan tiến đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân. Chàng nhường mày nói:

- Nhìn bộ mặt trang chủ, tiểu sinh chẳng có chút hứng thú nào rồi... Nhưng vì Dương huynh mà phải lưu lại Phi Yến thiên trang của trang chủ đó.

Đồng Tiểu bất giác vỗ vai Thục Tùng Nhẫn.

Lão đỏ mặt sượng sùng.

Đồng Tiểu nói:

- Trang chủ, cười lên đi nào.

Hai cánh mũi của Phi Yến thiên trang chủ những tưởng phát ra lửa khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu mỉm cười, rồi chấp tay sau lưng, ung dung bỏ đi trước, mặc nhiên với ánh mắt hậm hực của Phi Yến thiên trang chủ và Thiệu Ân dõi theo sau lưng chàng.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn sang Thục Tùng Nhẫn nói:

- Thục trang chủ, lúc nãy...

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu quai nón, từ tốn nói:

- Bốn trang chủ biết sự khó xử của Dương thiếu hiệp. Nhưng sau này nếu có cơ hội, Dương thiếu hiệp hãy dẫn tên tiểu tử Đồng Tiểu xác xược về Phi Yến thiên trang. Dích thân bốn trang chủ sẽ hành xử gã. Hấn phải chịu tất cả mọi cực hình tra khảo đau đớn nhất mới thỏa mãn sự phẫn nộ hôm nay của bốn trang chủ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vãn bối hứa. Nếu có cơ hội sẽ dích thân dẫn đầu hấn về giao cho Thục trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, cười mỉm rồi nói:

- Lời của Dương thiếu hiệp như gáo nước mát làm dịu lửa giận trong tâm tưởng của lão phu.

- Trang chủ vì Thiệu Ân phải chịu đựng sự hỗn xược, xác láo của Đồng Tiểu, tại hạ áy náy vô cùng.

Thục Tùng Nhẫn, trang chủ Phi Yến thiên trang cười giả lả rồi gượng nói:

- Không sao, không sao. Bốn trang chủ biết Dương thiếu hiệp còn phải chịu đựng nhiều hơn cả ta nữa kìa.

Thục Á Di xen vào:

- Thục Á Di không bỏ qua sự xúc xiểm của Đồng Tiểu đâu, nhất định Thục Á Di sẽ trừng trị gã.

Nàng nói rồi nhìn qua Thiệu Ân.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười gợi tình trên khuôn mặt khô ngô anh tuấn của Thiệu Ân khiến Á Di phải bẽn lễn, thẹn thùng. Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ai cũng muốn trừng trị tiểu tử Đồng Tiểu cả. Nhưng không phải lúc này.

Á Di nói:

- Á Di phải buột gã rơi nước mắt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân:

- Á Di đã quyết định rồi, không ai cản được đâu. Á Di là người như vậy đó.

Lão giả lả cười rồi nói:

- Hãy bỏ qua tên tiểu tử thúỉ Đổng Tiếu đó đi... Mời thiếu hiệp.

Hai người lại tiến bước song hành về phía tòa chính lâu Phi Yến trang.

Thiệu Ân vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Chẳng biết Đổng Tiếu được nghĩa phụ giao chức nghiệp gì mà lại được đặc ân không bị đóng dấu triệt nô nhân.

-- o O o --

Hồi 11

Tà Nhân Chính Đạo

Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn bưng chén rượu, nói với Dương Thiệu Ân:
- Dương thiếu hiệp, lão phu mời.

Thiệu Ân bưng chén nói:

- Mời trang chủ!

Hai người không màng đến sự có mặt của Đổng Tiếu, cho dù chàng ngồi chung với họ trên đại sảnh chính lâu. Mỗi người ngồi riêng một bàn, nhưng xem ra Đổng Tiếu như người thừa chẳng ai nhìn tới. Chàng như thể bị cách ly ra khỏi những người chung quanh mình. Mặc dù vậy thỉnh thoảng Đổng Tiếu lại nhận được ánh mắt liếc trộm của Thục Á Di.

Đổng Tiếu cũng không màng đến thức ăn lẫn rượu để trên bàn mình. Chống tay tựa cằm, Đổng Tiếu cứ lấy mắt nhìn xuống những đĩa thức ăn và bầu rượu, nhưng chẳng hề đụng đến.

Trông Đổng Tiếu như một người chán nản, ngán ngẫm trước những đĩa thức ăn và bầu hảo tửu. Chính thái độ của Đổng Tiếu khiến Thục Tùng Nhẫn phải bất nhẫn.

Lão uống rượu với Thiệu Ân một tuần rượu rồi mà vẫn không thấy Đổng Tiếu có biểu hiện gì. Chàng ngồi bên mâm thức ăn mà như thả hồn đi đâu đó, còn cái xác thì ở lại với vẻ tư lự, thờ ơ.

Thục Á Di nhìn Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân rồi quay sang Đổng Tiếu.

Nàng thở hắt ra, rồi từ tốn nói:

- Đổng công tử...

Như thể người giật mình tỉnh giấc, Đổng Tiếu vỗ nhẹ vào má mình. Chàng nhìn Á Di giả lả cười:

- Tiểu thư muốn nói gì ạ?

Á Di điếm nụ cười rồi nói:

- Công tử thả hồn đi đâu vậy mà cứ ngồi thừ ra chẳng màng gì đến thức ăn và rượu. Hay công tử sợ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc. Phàm những nhân vật Hắc đạo hay có sự hoài nghi, có phải như vậy không?

Đổng Tiếu khoát tay:

- Tiểu thư hiểu lầm tại hạ rồi. Thu nhãn của tiểu thư không nhìn thấy tại hạ, và hai cánh hoa của tiểu thư nói cũng không đúng ý tại hạ.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu nói này, Thiệu Ân buột đặt chén rượu xuống bàn, nhìn sang Đổng Tiếu ôn nhu nói:

- Đồng Tiểu, ta nghĩ Thục trang chủ lấy lệ thượng khách mà tiếp ta và người. Người không nên để trang chủ thất vọng về phong thái của mình.

- Dương huynh dạy rất đúng. Đồng Tiểu sẽ không để trang chủ đây thất vọng về mình nên mới dụng ngôn phong của giới Bạch đạo với Thục tiểu thư.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại. Y buông tiếng thở ra:

- Chúng ta không nên làm mất thêm hòa khí nữa.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Đồng Tiểu sẽ theo chỉ ngôn của Dương huynh.

Đồng Tiểu nhìn lại Á Di:

- Tiểu thư, tại hạ quả thật không hề nghĩ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc đầu. Trang chủ có lá gan to cỡ nào cũng không dám hạ độc tại hạ. Vì lúc này tại hạ còn đang giữ trọng trách của Thượng tôn minh chủ. Nếu trang chủ hạ độc, chẳng may Đồng Tiểu chết thì có ai gánh nổi trách nhiệm mà Đồng Tiểu đang gánh đầu.

Á Di gượng cười:

- Thế sao công tử lại không uống, không ăn.

- Tại hạ là khách của Phi Yến thiên trang, muốn ăn, muốn uống thì ít ra cũng phải có một lời mời. Tại hạ những tưởng đầu trang chủ bày thức ăn rượu thịt ra để tại hạ ngắm và ngửi thôi, nên không dám đụng đũa.

Á Di nhượng mày nói:

- Công tử khách sáo quá. Đã bày ra là đã mời công tử rồi.

Đồng Tiểu chỉ vào lỗ tai mình:

- Tại hạ chẳng nghe ai mời cả.

Á Di thở ra, bưng chén rượu của nàng, mời:

- Á Di mời công tử được không?

Đồng Tiểu tự chúc rượu vào chén, rồi bưng lên:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, tiểu thư đã mời tại hạ thì sao tại hạ từ chối được. Chỉ sợ trang chủ không đồng tình thôi.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đồng Tiểu:

- Người được Á Di mời rượu đã là một đặc ân may mắn lắm rồi. Uống nhanh lên đi rồi bốn trang chủ còn cho người xem chỗ ở của bọn nô nhân Hắc đạo.

Đồng Tiểu cau mày nhưng rồi gượng cười. Chàng nhìn Thục Á Di:

- Mời tiểu thư.

- Mời.

Á Di dốc chén rượu uống cạn.

Chờ Á Di đặt chén xuống, Đồng Tiểu mới đổ chén rượu vào miệng mình. Hai má Đồng Tiểu phùng lên, mắt trợn trừng.

Thiệu Ân nhăn mặt:

- Người làm sao vậy?

Đồng Tiểu không trả lời Thiệu Ân mà cứ phùng má trợn mắt rồi những âm thanh sùng sục phát ra từ cổ họng chàng.

Thục Tùng Nhẫn sa sầm mặt:

- Đồng tiểu quý, người làm cái khỉ gì thế?

Đồng Tiểu ra dấu mang ngay cái ống nhổ đến.

Thục Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Rượu của bốn trang chủ đâu có độc mà người đòi nhổ ra.

Đồng Tiểu khoát tay không nói mà lại ra dấu đem ống nhổ cho chàng.

Á Di vỗ tay. Một ả a hoàn bước vào.

Á Di nói:

- Đưa ống nhổ cho Đồng công tử.

Ả a hoàn đem ống nhổ vào đặt xuống bên Đồng Tiểu. Chàng phun số rượu ngậm trong miệng vào ống nhổ. Thuận tay với lấy vò rượu tu một họng đầy rồi lại nhổ ra. Chẳng mấy chốc vò rượu cạn sạch chẳng còn lấy một giọt, trong khi ống nhổ thì lại đầy vun.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng rồi nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ đã dùng xong vò rượu của trang chủ ban tặng.

Tùng Nhẫn đành mặt gằn giọng:

- Người làm vậy có ý gì?

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiểu:

- Người có ý gì?

Đồng Tiểu vuốt cổ mình, ôm quyền nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh đã dạy Đồng Tiểu phải giữ phong thái để trang chủ không thất vọng.

Á Di cau mày:

- Đó là phong thái của Đồng Tiểu công tử sao?

- Tại hạ kính trọng Thục trang chủ và Á Di tiểu thư. Nếu không thì đã nhổ tất cả rượu ra sàn chính lâu rồi đó.

- Người làm vậy gọi là kính trọng sao?

- Đồng Tiểu biết làm vậy là không phải, nhưng có giải thích Thục trang chủ, Á Di tiểu thư và Dương huynh đây mới thấy được sự kính trọng của Đồng Tiểu.

Thục Tùng Nhẫn gắt giọng nói:

- Tại sao làm như vậy người lại nói là kính trọng ta.

Đồng Tiểu ôm quyền đứng lên, từ tốn nói:

- Trang chủ! Tại hạ thú thật rượu của trang chủ ban cho tại hạ uống không được, nhưng vì là rượu ban của trang chủ nên buột tại hạ phải uống mà không bỏ được.

Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Trang chủ còn nhớ câu chuyện của Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mịch La không?

Thục Tùng Nhẫn cau mày:

- Chuyện của Khuất Nguyên có can hệ gì đến chuyện người phun rượu đâu?
- Ấy... Tại hạ phun rượu ra mà không nuốt, có liên quan đến Khuất Nguyên đó.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên:

- Đồng tiểu tử, nếu người giải trình có lý, bổng trang chủ sẽ ban thưởng cho người trăm nén vàng ròng, nếu không có lý... người hãy tự móc một con người của người đi.

Đồng Tiểu chớp mắt:

- Trăm nén vàng đổi một con người của Đồng Tiểu... Ít quá.

Chàng nhìn Á Di:

- Một con thu nhân của Á Di tiểu thư đổi bao nhiêu nén vàng ròng.

Á Di đỏ mặt.

Thục Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Người chê ít, bổng trang chủ cho thêm trăm nén nữa.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Cũng tạm được. Mong trang chủ giữ lời.

- Quân tử đại trượng phu như bổng trang chủ không biết nuốt lời như bọn Hắc đạo các người.

- Ở đây mà cứ Hắc đạo với Bạch đạo. Mệt quá!

Thục Tùng Nhẫn hối thúc Đồng Tiểu:

- Đồng tiểu quý, giải trình đi. Giải không được thì hãy tự móc mắt mình.

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Trước khi văn bối giải thích, vậy trang chủ có biết truyền thuyết về Khuất Nguyên tế tướng nước Sở không?

Thục Tùng Nhẫn sượng sùng nói:

- Ta chỉ biết Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mạc La thôi.

- Trước khi trầm mình, Khuất Nguyên có để lại sớ từ như một lời chân tình của Khuất thừa tướng.

Á Di nhìn sững Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhướng mày nói:

- Trang chủ đừng cho văn bối là một con mọt sách đấy nhé.

- Bổng trang chủ không nghĩ người là một kẻ có kiến văn đâu. Phàm đã là Hắc đạo thì sao có kiến văn uyên bác được chứ.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Hây, trang chủ cứ nghĩ thế mãi. Hắc đạo cũng có người biết đọc sách cũng như Bạch đạo có người chẳng biết tí chữ nào, mà chỉ mỗi giỏi một chuyện thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Thục Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Người đừng hóng nữa, nói thẳng vào chuyện đi. Nếu không thông thì cứ móc mắt mình ra. Chứ đừng có quanh co dài dòng.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Văn bối nói ngay đây mà. Trước khi Khuất Nguyên trầm mình có để lại sổ từ. Nhưng trong sổ từ nổi tiếng với mỗi một câu trần tình của lão thừa tướng, đó là...

Đồng Tiểu ngưng lời, lấy giọng rồi nói tiếp:

- "Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy, ngã độc tỉnh." Có lẽ Khuất Nguyên thừa tướng tự cho mình là người thanh bạch, thanh cao nên mới nhảy ùm xuống dòng Mịch La mà chết đuối, hoặc làm mồi cho cá.

Thục Tùng Nhẫn cướp lời Đồng Tiểu:

- Chuyện đó có can hệ gì đến chuyện người phun rượu.

- Trang chủ nóng quá! Đồng Tiểu chưa giải trình hết mà. Nhưng trước khi Đồng Tiểu giải trình phần sau, mong trang chủ cho Đồng Tiểu thấy số kim lượng mà Thục trang chủ đã nói.

- Người đừng lo, ta không nói hai lời.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Tất nhiên Đồng Tiểu biết trang chủ không nói hai lời rồi, nhưng vốn dĩ là người của Hắc đạo thì hay hoài nghi giống như Thục tiểu thư nói. Do đó thấy còn hơn là không thấy à.

Á Di nói:

- Thế công tử biết giữ lời không?

- Tất nhiên rồi, Đồng Tiểu sẽ nhượng một con mắt thật to để tiểu thư dùng hai ngón tay móc ra.

Đồng Tiểu bất giác nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, ngón tay của nữ nhân, ngôn phong Bạch đạo gọi là gì?

Thiệu Ân nhăn mặt, lắc đầu:

- Ta không can hệ vào chuyện này.

- Vậy cũng được.

Đồng Tiểu nhìn lại Thục Á Di:

- Tiểu thư cho tại hạ thấy ngân lượng đi.

Thục Á Di vỗ tay rồi phán lệnh:

- Đem hai trăm thỏi kim lượng ra đây.

Bốn gã gia nhân lực lưỡng, khiêng bốn chiếc mâm vàng ròng bước ra, đặt bốn cái mâm đó ngay trên sàn gạch chính lầu.

Á Di đứng lên, bước đến bên bốn mâm vàng:

- Đồng công tử, vàng có rồi đó.

Thục Tùng Nhẫn mỉm cười:

- Người đã được thấy vàng rồi.

Đồng Tiểu rời bàn bước đến nhặt lấy một thỏi vàng, đưa lên mũi ngửi.

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Đối với người Hắc đạo như Đồng Tiểu thì vàng lúc nào cũng có mùi thơm.

Á Di nói ngay theo sau khi Đồng Tiểu vừa dứt lời:

- Với Á Di, con mắt của Đồng công tử thơm hơn.

- Xem ra tiểu thư quá căm thù Đồng Tiểu rồi đó. Chẳng biết vì sao tiểu thư căm thù Đồng Tiểu như vậy?

- Vì sao ư? Đồng công tử tự mình có thể nghiệm ra mà.

- Phải chăng Đồng Tiểu đã mạo phạm, đòi lưu ngụ ở khuê phòng của tiểu thư? Đó chỉ là một lời nói thôi, mà tiểu thư để bụng căm hận Đồng Tiểu ư?

- Rất căm hận. Người đã thốt ra câu nói đó là bất nhã trước mặt Dương huynh.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn nàng:

- Vì Dương huynh?

- Đúng!

Chàng phá lên cười, rồi lại nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh nghe Á Di tiểu thư nói không? Chỉ vì có Dương huynh mà nàng ấy căm hận Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu chắc lưỡi:

- Ái cha! Xem ra Dương huynh có số đào hoa vô cùng.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Đồng Tiểu! Ta không can hệ vào chuyện này.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Được rồi! Được rồi! Huynh sẽ không can hệ vào chuyện này.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ, tiểu sinh giải trình tiếp đây.

- Nói đi.

- Trang chủ đừng quá gấp, con mắt của tiểu sinh vẫn còn nguyên đây nè.

- Đừng quanh co nữa.

- Vâng vâng, tiểu sinh không dám quanh co. Thế này nhé, người đời sau khi nghe chuyện của Khuất Nguyên có tìm đến dòng Mịch La. Và có người để lại câu nói: "Nước sông tưởng sạch ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ ra rửa chân. Cớ gì lại làm như Khuất Nguyên."

- Cũng không liên can gì đến chuyện người phun rượu.

- Hê, lần này thì có liên quan rồi đó.

- Nói cho ta nghe thử xem.

Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Khi tiểu sinh vừa bưng chén rượu thì Dương huynh nói với tiểu sinh rằng tiểu sinh không được làm cho trang chủ thất vọng vì người đã lấy lễ thượng khách mời tiểu sinh và Dương huynh.

- Ta có nghe câu nói này!

Đồng Tiểu bưng chén lên, chúc rượu vào, rồi bất ngờ nhỏ luôn một bãi nước bọt vào trong chén rượu. Chàng dâng chén rượu hai tay trao cho Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn quắc mắt, gằn giọng:

- Ta không uống chén rượu dơ bẩn đó, đổ đi.

Đồng Tiểu ôm quyền xá:

- Tuân lệnh trang chủ.

Chàng nói rồi đổ chén rượu xuống sàn gạch sành lầu. Vừa đổ chén rượu Đồng Tiểu vừa nói:

- Rượu dơ thì phải đổ nó đi. Như vậy mới phải.

Trả chén rượu lại chỗ cũ, Đồng Tiểu nhìn Thục trang chủ:

- Rượu của trang chủ mời tiểu sinh cũng dơ như vậy, nhưng tiểu sinh không đổ nó vì làm vậy sẽ thất kính với trang chủ. Nên tiểu sinh sức nhớ đến câu nói người đời sau dành cho Khuất thừa tướng, nước sông tưởng sạch ta ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ thì ta rửa chân. Tiểu sinh thâm đối ngược lại: "Rượu ngon thì ta uống, rượu dơ thì sáng mà súc miệng" đó mà.

Thục Tùng Nhẫn từ từ đứng lên:

- Tiểu tử, người đã xúc phạm nói rượu của bốn trang chủ dơ. Người hãy nói cho ta biết dơ chỗ nào.

Đồng Tiểu xoa tay:

- Có ngay... Có ngay...

Chàng bưng ngay bầu rượu của mình, vừa đi vừa lắc, rồi nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ xòe tay ra dùm cho tiểu sinh à.

Thục Tùng Nhẫn xòe tay ra, Đồng Tiểu dốc bầu rượu trút lên tay lão.

Rượu trào ra và ngay lập tức có xác một con ruồi nằm ngay giữa lòng bàn tay của họ Thục.

Mặt lão sững ra, đỏ rần:

- Ở...

Đồng Tiểu cười khẩy rồi nói:

- Trong rượu của trang chủ có một con ruồi. Thế là dơ hay là sạch ạ.

- Người...

Đồng Tiểu ôm quyền nói:

- Cái gì cũng có nguyên nhân cả. Tiểu sinh đã giải trình rồi. Hẳn trang chủ không có gì để nói chứ?

Sắc diện Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Tại sao trong bầu rượu có một con ruồi?

- Vậy mà trang chủ cũng hỏi. Có con ruồi bởi vì rượu của Phi Yến thiên trang không được sạch.

Chàng lại nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh, Đồng Tiểu không làm mất mặt Dương huynh chứ?

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu khẽ lắc đầu.

Chàng nhìn lại Thục Á Di:

- Lời giải trình của tại hạ, Thục tiểu thư mãn nguyện chứ? Hẳn không còn gì để móc mắt tại hạ.

Thục Á Di buông tiếng thở dài.

Nàng quay lại ngồi vào chỗ cũ:

- Quá đáng thật.

Đồng Tiếu chỉ số kim lượng:

- Giờ thì số kim lượng này thuộc về tại hạ.

- Công tử cứ giữ lấy.

- Đa tạ tiểu thư.

Đồng Tiếu quay lại chỗ ngồi của mình. Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn vào chàng.

Đồng Tiếu đưa hũ thủ lên trước mặt giữ một cái. Năm sáu xác ruồi trong ống tay áo của chàng rơi ra phủ đầy mặt bàn. Đồng Tiếu nhăn mặt:

- Ruồi trong Phi Yến thiên trang nhiều quá.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện của Thục trang chủ và Thục Á Di càng đỏ hơn. Cả hai những tưởng bị hứng trọn hai gáo nước sôi tát thẳng vào mặt.

Á Di nhìn Đồng Tiếu nghĩ thầm:

- Người sẽ phải trả giá cho chuyện này.

*

* *

Những con người gầy gò trơ xương lần lượt đi qua trước mặt Đồng Tiếu, Thiệu Ân và Thục Tùng Nhẫn. Trên lưng họ là những khối đá nặng chịch, những tưởng xương sống có thể gãy ra bất cứ lúc nào bởi sức nặng của những tảng đá đó. Ngoài khối đá trên lưng, trên thân hình của những người đó hẳn những dấu roi tím bầm.

Thục Tùng Nhẫn chấp tay sau lưng nói với Thiệu Ân nhưng lại muốn cho Đồng Tiếu nghe:

- Dương thiếu hiệp, trong những tảng đá này là những sợi chỉ kim lượng mà bọn nô nhân Hắc đạo phải đào từ dưới địa đạo mang đến đây. Sau đó sẽ có bọn khác lấy những sợi chỉ vàng trong những khối đá này cho bọn trang chủ.

Y vuốt râu:

- Với số kim lượng mà Đồng Tiếu vừa lấy của lão phu thì bọn nô nhân này phải làm cực khổ thêm một con trăng nữa mới có thể đem lại đủ số mà lão phu vừa mất đi.

Một gã nô nhân như thể lực tàn sức kiệt, té quỵ xuống. Ngay lập tức một trận mây da nện xuống người gã.

Chứng kiến cảnh đó, Đồng Tiếu phải nhắm mắt lại.

Chàng thở hắt ra một tiếng, rồi quát lớn:

- Dừng tay...

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, đây là địa phận của Phi Yến thiên trang. Bọn nô nhân Hắc đạo này là của Phi Yến trang chủ. Người muốn làm gì thì làm. Người đừng xen vào.

Mặc cho Thiệu Ân nói, Đổng Tiếu vẫn chạy đến giật phất ngọn roi của gã gia nhân Phi Yến thiên trang. Chàng quát mắt nói:

- Người không nghe ta nói à?

Gã gia nhân nhìn chàng.

Đổng Tiếu thở dài rồi nói:

- Người không thấy người này đã kiệt sức rồi sao?

- Hắn là nô nhân thì có can hệ gì với người chứ?

Đổng Tiếu mím môi:

- Để bọn thiếu gia nói chuyện với trang chủ các người. Nhưng trước khi ta chưa nói gì thì người không được hành hạ người này.

- Người đi mà nói với chủ nhân.

Đổng Tiếu lườm gã đó rồi quay lại chiếc lồng có Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân. Chàng bước đến trước mặt Tùng Nhẫn, ôm quyền nhỏ nhẹ nói:

- Trang chủ là người quan minh lỗi lạc, rộng lượng bao dung, nên tiểu sinh mới có lời đề nghị này.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu rồi nói:

- Đổng công tử nói xem, bọn trang chủ nghe có lọt lỗ tai không.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh đã lấy của trang chủ hai trăm nén vàng ròng, giờ tiểu sinh mong trang chủ nhận lại.

- Công tử chắc có điều kiện với lão phu.

- Tiểu sinh không dám nói là điều kiện, mà chỉ thỉnh cầu.

- Thế công tử thỉnh cầu ta điều gì nào?

- Tiểu sinh muốn dùng hai trăm nén kim lượng đó chuộc những nô nhân sức kiệt lực tàn.

Chàng nói dứt lời, Thục Tùng Nhẫn phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Đổng công tử không tiếc số kim lượng mình đang có à?

Giả lả cười, Đổng Tiếu nói:

- Tiểu sinh còn có nhiều kim lượng hơn thế nữa. Nên không cần số kim lượng nhỏ nhoi đó. Với lại hai trăm nén kim lượng kia tiểu sinh lấy từ trong tay trang chủ, thì nay trả lại cũng đâu có gì. Với lại tiểu sinh biết trang chủ cũng không cần đến những nô nhân Hắc đạo sức tàn lực kiệt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn chàng. Lão vuốt râu rồi nói:

- Sao Đổng công tử không để dành số kim lượng đó, để phòng xa một khi mình trở thành nô nhân.

- Hây... Tiểu sinh có rất nhiều kim lượng. Với lại tiểu sinh rất khó trở thành nô nhân vì sau lưng tiểu sinh có Thượng tôn minh chủ và Dương huynh đây.

Thiệu Ân chen vào:

- Người hãy tự lo cho mình sau này... Đừng nghĩ đến ta.

- Đổng Tiểu chỉ nói thế thôi chứ đâu dám nhờ đến Dương huynh.

Thục Tùng Nhãn vuốt râu gật đầu:

- Thôi được, nể mặt Dương thiếu hiệp, ta đồng ý.

Đổng Tiểu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh cảm kích sự độ lượng của trang chủ.

Thục Tùng Nhãn vuốt râu nói:

- Ta đồng ý với công tử nhưng có một người sức càn lực tàn ta muốn giữ lại.

- Trang chủ muốn giữ lại ai?

- Cái gã mà công tử vừa mới cứu khỏi trận roi da đó.

- Người như vậy mà trang chủ để lại làm gì?

- Công tử không biết đấy thôi. Trước khi trở thành nô nhân bị phế bỏ võ công, thì hắn đã từng là Tàn Hồn Kiếm Khách.

- Tàn Hồn Kiếm Khách?

Thục Tùng Nhãn gật đầu:

- Đúng, hắn là Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân.

Đổng Tiểu miễn cưỡng nói:

- Trước đây người đó là Tàn Hồn Kiếm Khách, nay thì đã là phế nhân rồi, trang chủ cần gì đến y nữa.

Nhìn sang gã gia nhân, Tùng Nhãn nói:

- Đưa gã lại đây.

Hai gã gia nhân xốc nách Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân lôi xềnh xệch đến trước mặt Thục Tùng Nhãn.

Châu Thứ Vân chỏi tay cố gượng ngẩng đầu lên nhìn Thục Tùng Nhãn.

Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân nhìn Thục Tùng Nhãn bằng hai luồng uy nhân hừng hực, sắc mặt căm thù và uất hận. Y gằn giọng nói:

- Thục lão tặc, lão có hành hạ thể xác, dày dọ như thế nào thì Châu mỗ cũng không phục. Các người tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng lòng dạ như nhuốc, tham lam.

Châu Thứ Vân cười khẩy, cố gượng đứng lên:

- Hôm nay Châu mỗ có thể chết nhưng ngày mai... cũng đến lượt các người thôi.

Thục Tùng Nhãn gằn giọng nói:

- Đưa hắn đến đây.

Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang xốc Tàn Hồn Kiếm Khách kéo đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Châu Thứ Vân, Đổng công tử đây là người con của thánh cô tiên tử và Lâm Chi Khanh đó.

Thứ Vân nhìn Đổng Tiếu:

- Có đúng như vậy không?

- Chính tiểu sinh.

- Đổng công tử, mọi người đều kỳ vọng vào công tử. Sao công tử lại ở đây. Có lý nào công tử đã trở thành nô nhân rồi ư?

- Không bao giờ.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Hôm nay gã chưa trở thành nô nhân của bốn trang chủ, nhưng ngày trở thành nô nhân của gã cũng không còn lâu đâu.

Châu Thứ Vân nhìn sang Thục Tùng Nhẫn:

- Bạch đạo các người có làm gì cũng không khuất phục được chúng ta đâu. Ta tin vào một ngày nào đó... Một ngày nào đó.

- Người vẫn tin ư?

Vừa nói Thục Tùng Nhẫn vừa tung một quả đấm thôi sơn đánh thẳng vào yết hầu của Châu Thứ Vân.

Hứng trọn một thoi quyền chí mạng của Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn, yết hầu của Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân vỡ toan ra ngay trước mắt Đổng Tiếu. Đầu Thứ Vân giật ngược ra sau, rồi đổ nhào xuống đất.

Đổng Tiếu chết lặng như thể biến thành pho tượng. Mãi một lúc chàng mới thét lên:

- Thục trang chủ...

Vừa thét Đổng Tiếu vừa toan áp vào lão, nhưng Thiệu Ân đã nhanh hơn, vươn trảo thộp lấy yết hầu Đổng Tiếu:

- Người không được mạo phạm trang chủ.

Đổng Tiếu thở hồng hộc, rồi từ từ dịu lại. Chàng nhếch miệng gượng cười, vừa gỡ trảo công của Thiệu Ân ra khỏi yết hầu mình, vừa nói:

- Thục trang chủ hành xử lấy mạng một người sức cùng lực cạn như Tàn Hồn Kiếm Khách thì đâu có phải là anh hùng hảo hán.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Đổng công tử biết vì sao bốn trang chủ giết hấn không?

Đổng Tiếu buột miệng hỏi:

- Vì sao?

Thục Tùng Nhẫn phủi hai tay vào nhau. Lão vừa phủi vừa nói:

- Trước kia Tàn Hồn Kiếm Khách là một cao thủ lấy lừng trong giới Hắc đạo. Nếu không muốn nói giới Hắc đạo có y chẳng khác nào hổ thêm cánh. Y cũng là người kề cận với Thánh cô tiên tử, mẫu thân của Đồng công tử, nhưng nay thì không.

Lão vuốt râu nhếch hai cánh môi nở nụ cười đắc ý nhìn Đồng Tiểu:

- Hôm nay y không phải là Tàn Hồn Kiếm Khách mà trở thành một con ruồi.

Thục Tùng Nhẫn nói dứt câu phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão chẳng khác nào những mũi giáo vô hình đâm vào tim vào óc của Đồng Tiểu.

Nghe Thục Tùng Nhẫn cười mà chân diện Đồng Tiểu biến sắc, nhợt nhạt khó coi. Đôi song thủ run lên bần bật.

Chàng nhủ thầm:

"Ta rất tiếc trước đây không chịu luyện võ công."

Đồng Tiểu bước đến bên cái xác của Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân.

Thiệu Ân lẫn Thục Tùng Nhẫn chăm chăm nhìn vào Đồng Tiểu. Hai người cùng một ý tưởng trong đầu:

- "Đồng Tiểu làm gì với cái xác đó."

Ý niệm kia còn đọng trong đầu họ, thì Đồng Tiểu cúi xuống bế xác Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân, thả bước bỏ đi.

Thục Tùng Nhẫn lớn tiếng nói:

- Đồng tiểu tử, ngươi tính làm gì với cái xác đó?

Đồng Tiểu dừng bước nhạt nhẽo đáp lời Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn:

- Ta đi tìm phận sự của một người sống đối với một người chết.

- Ý của ngươi là lo cho gã họ Châu này có một nắm mồ chứ gì?

- Đúng.

Thục Tùng Nhẫn gần giọng nói:

- Người không có quyền. Hắn là nô nhân thì xác của hắn phải làm thức ăn cho quạ và kền kền thôi. Tất cả bọn nô nhân đều không ai có một nắm mồ nào cả.

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói dứt câu, Đồng Tiểu tiếp tục ôm xác Châu Thứ Vân đi. Hành động phản kháng của chàng khiến lão Thục bất nhẫn, quát lớn:

- Tiểu tử muốn chết ư?

Đồng Tiểu vừa thả bước đi vừa nói:

- Lão trang chủ có quyền giết Đồng Tiểu nhưng không có quyền ngăn cản ta làm phận sự của kẻ hậu bối đối với bậc trưởng tôn.

- Ngươi...

Thục Tùng Nhẫn thốt ra một chữ "ngươi" đó, toan lắc vai xông đến sau lưng Đồng Tiểu, nhưng Thiệu Ân kịp giữ lão lại.

Thục Tùng Nhẫn miễn cưỡng nhìn qua Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp....

Thiệu Ân nhỏ giọng từ tốn nói:

- Trang chủ, người chết rồi cũng nên có một nắm mồ.
- Dương thiếu hiệp vị nể gã tiểu tử đó nhiều quá rồi.
- Ngay cả nghĩa phụ của Thiệu Ân cũng còn để cho Đồng Tiếu được tự do mà chưa biến y thành nô nhân.

Thục Tùng Nhân thở ra, neho mày nhìn Đồng Tiếu. Lão lâu bầu nói:

- Bồn trang chủ hận tên tiểu tử thúì này. Bồn trang chủ hận mình không có quyền đày đọa hấn.

- Thời điểm này không phải là lúc để trang chủ trút hận vào Đồng Tiếu, xét cho cùng, Đồng Tiếu vẫn có cái quyền của một người sống lo cho người chết.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nghĩa tử là nghĩa tận... Thiệu Ân mong trang chủ hãy chịu y một lần.

Thục Tùng Nhân vuốt râu, gượng nói:

- Nếu không nể Dương thiếu hiệp, bồn trang chủ không để chuyện này xảy ra đâu. Lão phu nghĩ cũng lạ thật... Hấn minh chủ đã biết tên tiểu tử này là con của Thánh cô tiên tử rồi mà vẫn để cho hấn ung dung tự tại... Tự cho mình có những cái quyền năng với gới Bạch đạo của chúng ta.

- Nghi vấn của trang chủ chỉ có mỗi một mình nghĩa phụ trả lời được mà thôi.

Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu đang đi xa dần, khẽ lắc đầu rồi mới quay bước rời khu vực thuộc Phi Yến thiên trang.

Lão Thục miễn cưỡng bước theo y.

Lão vừa đi vừa nghĩ thầm:

"Hấn gã tiểu tử này đang giữ một thứ gì đó mới được đặc ân của minh chủ."

-- o O o --

Hồi 12

Sắc Ngôn Bản Thân

Ngồi trên tràng kỷ với vẻ mặt tư lự, Đồng Tiểu hình dung lại những sự việc xảy ra, những gì mình đã chứng kiến, mà tự trách thầm:

"Ta sao lại là một kẻ vô dụng. Nếu trước đây cha mẹ mình làm được những chuyện lớn không để cho những cuộc tàn sát giữa hai phái Hắc đạo và Bạch đạo xảy ra, thì nay mình chẳng làm được gì."

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài, lắc đầu ngao ngán. Chàng buột miệng trách mình:

- Ta phải làm gì đây nhỉ?

Có tiếng gõ cửa.

Nhìn ra cửa, Đồng Tiểu nhủ thầm:

- Ai đến đây?

Vừa nói chàng vừa đứng lên, bước ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Đồng Tiểu đứng thừ ra như pho tượng bởi một mũi kiếm sắc và nhọn đã điểm vào yết hầu chàng.

Người điểm kiếm vào yết hầu Đồng Tiểu chẳng ai khác chính là Thục Á Di.

Đồng Tiểu thối bộ lặn vào trong. Á Di vẫn điểm mũi kiếm vào tử huyệt Đồng Tiểu, bước theo chàng. Nàng hất tả thủ đóng sập cửa phòng lại.

Á Di nghiêm giọng nói:

- Đồng Tiểu công tử biết thời khắc gì đến rồi chứ?

Đồng Tiểu gượng cười, từ tốn nói:

- Tiểu thư định lấy mạng tại hạ à?

Á Di gật đầu:

- Không sai! Ta sẽ giết người.

- Tiểu thư có ý lấy mạng tại hạ phải chăng vì hai trăm lượng kim lượng. Nếu đúng vì hai trăm lượng kim lượng thì tiểu thư thu kiếm lại đi. Đồng Tiểu đã trả lại toàn bộ cho phụ thân của tiểu thư rồi.

Á Di lắc đầu:

- Ta giết người không phải vì hai trăm lượng, mà là vì người đã sỉ nhục ta.

- Tại hạ chưa từng sỉ nhục cô nương.

- Không ư? Đồng công tử đòi lưu ngụ trong khuê phòng của Á Di... Đó không phải là sỉ nhục à?

- Thế sao tiểu thư không nghĩ Thục trang chủ đã sỉ nhục tại hạ trước. Buột tại hạ phải lưu ngụ tại tàu ngựa. Hẳn lão trang chủ có ý xem tại hạ giống như trâu ngựa ư?

- Đó là ý của cha ta, ta không can dự đến.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đồng Tiếu. Chàng ôn nhu nói:

- Ngay cả Thục trang chủ phụ thân của tiểu thư cũng rất muốn lấy mạng Đồng Tiếu đó.

Chàng nhún vai:

- Thục trang chủ rất muốn, nhưng lại không dám. Bởi vì sau lưng tại hạ còn có Thượng tôn minh chủ. Nếu tại hạ chết bởi tay Thục trang chủ, e rằng Thục trang chủ gánh không nổi đầu. Phụ thân của tiểu thư còn gánh không nổi thì sao tiểu thư có thể gánh nổi được.

- Nói như thế Đồng công tử nghĩ rằng Á Di này không dám lấy mạng công tử sao?

Giọng nói của nàng khe khắc đến độ Đồng Tiếu phải giật mình, chàng buột miệng nói:

- Tiểu thư không sợ nhưng còn phụ thân của tiểu thư, Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn.

- Lão nhân gia không liên quan đến chuyện này.

- Nói thế thì sai rồi. Không chừng chuyện tiểu thư làm lại gây ra họa cho Thục trang chủ.

Á Di hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta làm ta chịu.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Đúng là tiểu thư làm tiểu thư chịu, nhưng Thục trang chủ có làm đầu mà vẫn phải chịu đại họa này. Nếu tại hạ mất mạng bởi kiếm chiêu của tiểu thư thì nhất định Thượng tôn minh chủ sẽ trút cơn thịnh nộ lên Thục trang chủ.

Á Di cau mày:

- Tại sao lại trút giận lên đầu phụ thân ta được?

- Có thể mà tiểu thư còn hỏi tại hạ nữa. Trang chủ là phụ thân của tiểu thư. Cha mà không biết dạy con thì tất nhiên phải bị trừng trị rồi.

Đồng Tiếu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thôi tiểu thư hãy tra kiếm vào vỏ đi. Đây chưa phải là thời khắc tiểu thư lấy được mạng của Đồng Tiếu đâu.

Lời còn đọng trên môi của Đồng Tiếu, bất thành lình Thục Á Di đâm thẳng mũi kiếm đến trước. Đồng Tiếu không ngờ Á Di lại có hành động đó. Chàng chỉ kịp phản xạ theo bản năng của mình, vô tình lại đụng đến thuật vận tướng di bộ của Khấu Đại Nhâm.

Mặc dù Đồng Tiếu phản xạ cực nhanh nhưng vẫn bị mũi kiếm cắt qua vai.

Đồng Tiếu thốt lên:

- Ối cha...

Máu tuôn ra ướt đầm một bên áo của Đồng Tiếu.

Đâm hụt chệch một nhát kiếm, Á Di rít giọng nói:

- Hôm nay bốn cô nương quyết lấy mạng người.

Nàng vừa nói vừa chém một nhát kiếm chí mạng vào cổ Đồng Tiếu.

Đồng Tiểu không ngờ Á Di lại có sự phần nộ như vậy. Chàng kịp ngã người ra sau để né tránh nhất kiếm. Như đang đuổi giết một kẻ thù bất cộng đái thiên, Á Di phát động kiếm chiêu vùn vụt, không ngừng cung kích Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu buột phải dụng đến thuật "vạn tượng di bộ". Thân pháp của chàng nhanh nhẹn, Á Di công hụt, chém vào các vật dụng trong thư phòng, phát ra những tiếng kêu loảng xoảng.

Vốn chưa có kinh nghiệm giao thủ lần nào, Đồng Tiểu mặc dù dụng "vạn tượng di bộ", nhưng cũng không khỏi lúng túng trước những sát chiêu của Thục Á Di.

Tuy tránh được hai mươi chiêu kiếm của Á Di, nhưng Đồng Tiểu vẫn bị dồn ép về phía tràng kỹ. Bất thành lình chàng vấp phải tấm rèm dưới chân mà trượt chân.

Đồng Tiểu ngã ngửa trên tràng kỹ.

Á Di mím môi vung kiếm toan chém sả xuống chàng. Bóng sắc tử thần gần như đã hiện ra ngay trong đầu Đồng Tiểu.

Chàng nhắm mắt nhắm mũi, vung tay vung chân như thể muốn đỡ lấy lưỡi kiếm đó. Những tưởng đầu lưỡi kiếm của Á Di chém thẳng xuống đầu Đồng Tiểu, nhưng nói chỉ dựng qua khỏi đầu chàng thì dừng lại.

Á Di đứng thẳng ra như pho tượng bị chôn chân dưới đất.

Đồng Tiểu nhắm mắt chờ mãi nhưng chẳng thấy lưỡi kiếm hạ xuống, liền từ từ mở mắt ra. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Á Di đứng trong tư thế lăm lăm, mặt đỏ bừng, còn mũi giày của chàng thì đang điểm nhẹ vào vùng thượng đẳng của nàng.

Đồng Tiểu ngật ngừng nói:

- Tại hạ chết... tiểu thư và Thục trang chủ không gánh được đâu.

Á Di danh giọng nói:

- Đồng tặc, mau giải huyết cho bốn cô nương. Nếu không ta sẽ nói với Dương đại ca.

Đồng Tiểu nường mày nhìn nàng:

- Tiểu thư bị điểm huyết à? Ai điểm huyết tiểu thư?

- Chính người.

- Tại hạ?

Đồng Tiểu vừa nói vừa từ từ rút chân lại, rồi ngồi lên nhìn sững nàng:

- Tại hạ điểm huyết tiểu thư hồi nào?

- Người đã có dụng ý dùng mũi chân điểm huyết ta.

Đồng Tiểu rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi từ từ thở ra. Chàng nhìn xuống chân mình. Vừa chắt lưỡi, Đồng Tiểu vừa đưa chân phải lên vuốt ve nói:

- Sao ta thương bàn chân của ta quá. Người thật là thông minh. Nếu như không có người thì bốn thiếu gia đã tán mạng bởi sát chiêu của ả tiểu thư hung tợn này rồi.

Đồng Tiểu nói rồi đứng lên. Chàng chấp tay sau lưng nhìn Thục Á Di:

- Tiểu thư vừa nói gì nhỉ?... Tiểu thư sẽ mách với Dương Thiệu Ân huynh để huynh ấy xử tại hạ à?

- Dương huynh sẽ không tha hành động vô lễ của người với Á Di đâu.

Chàng nhượng cao đôi chân mày lưỡi kiếm:

- Thế ư?

Thở hắt ra một cái, Đồng Tiểu nói:

- Thục tiểu thư, nếu tại hạ không có được sự may mắn như thế có cao nhân giúp đỡ thì hẳn giờ hồn đã chu du cõi a tỹ, gặp diêm vương lão nhân gia rồi. Lúc đó tại hạ chỉ còn biết mách với Diêm vương lão nhân gia rằng tại hạ vừa mới bị chết oan uổng trong tay một ả tiểu thư đồng đánh và hung tợn.

Đồng Tiểu hừ nhạt một tiếng, vỗ nhẹ vào má nàng:

- Sao tiểu thư xinh đẹp thế này mà ác thế chứ. Đúng là cha nào con nấy. Lần đầu gặp tiểu thư tại khách điếm, nghe tiểu thư nói, tại hạ những tưởng tiểu thư là người tốt. Hóa ra lại là kẻ xấu xa, với tâm địa hung tàn.

Đồng Tiểu chắt lưỡi:

- Tiếc... tiếc thật.

Nghe Đồng Tiểu nói, sắc diện Á Di đỏ rần như bị tạt nước sôi vào ngay chính diện. Nàng miễn cưỡng nói:

- Người xúc phạm ta, Dương huynh sẽ không tha thứ cho người đâu.

Đồng Tiểu nhượng mày:

- Ý... tiểu thư mang Thiệu Ân ra hù dọa Đồng Tiểu đó à?

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Được, tiểu thư không cần phải ngong ngóng. Tại hạ sẽ gọi Thiệu Ân đến ngay. Gọi Thiệu Ân đến cho y biết...

Đồng Tiểu giả lả cười.

Thấy nụ cười bí hiểm trên miệng chàng, Á Di buột miệng hỏi:

- Biết gì?

- Biết gì ư?... Nam nữ thọ thọ bất tương thân, thế mà tiểu thư ngang nhiên xông vào thư phòng của tại hạ... Có ý gì chứ?

- Ta chỉ muốn giết người thôi.

- Đồng Tiểu nghĩ tiểu thư có ý khác.

Đồng Tiểu vừa nói vừa giật dây lụa thắt lưng của nàng.

Á Di biến sắc:

- Người...

Chẳng thềm màng đến Á Di, Đồng Tiểu lột nốt ngoại y của nàng. Trên người Á Di chỉ còn chiếc yếm hồng nhạt. Nàng chửi bới:

- Đồng Tiểu... dâm tặc... Người định làm gì?

- Tiểu thư sẽ biết ngay đây mà.

Chàng vừa nói vừa quệt máu trên bờ vai mình trét vào mặt Thục Á Di.

Nàng trừng mắt mở to hết cỡ nhìn Đồng Tiểu:

- Người...

Thục Á Di lấy hơi thét lớn:

- Cứu người... Cứu người.

Những tưởng đâu Đồng Tiếu sẽ bịt miệng nàng, nhưng không ngờ chàng cũng thét theo nàng:

- Cứu người... Cứu người... Cứu người...

Á Di chưng hửng, ngậm miệng lại, nhìn Đồng Tiếu tiến gần như muốn lòi hai con ngươi ra khỏi hốc mắt. Nàng không sao hiểu được hành động của Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu tiếp tục gào:

- Cứu người... Cứu người...

Thiệu Ân xông vào.

Y đứng ngậy người ra nhìn cảnh tượng trong thư phòng của Đồng Tiếu mà chẳng hiểu chuyện gì cả.

Đồng Tiếu ôm lấy bờ vai đang rỉ máu của mình.

Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh, cứu muội...

Đồng Tiếu cũng nói theo nàng:

- Dương huynh, cứu Đồng Tiếu...

Thiệu Ân cau mày:

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Á Di chưa kịp lên tiếng thì Đồng Tiếu chỉ nàng lắc đầu nói:

- Không thể nào tưởng tượng được... Không thể nào tưởng tượng được... Trời sập Đồng Tiếu cũng không nghĩ ra Thục tiểu thư lá ngọc cành vàng lại xông vào thư phòng của tiểu đệ... toan... toan...

Đồng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Thiệu Ân.

Mặt Đồng Tiếu mếu máo trông thật nực cười. Chàng vừa mếu vừa nói:

- Dương huynh biết không?... Nàng ấy toan... toan cướp đoạt cái... cái trong trắng nam nhân của Đồng Tiếu.

Nghe Đồng Tiếu thốt ra câu này, mặt Á Di đỏ bừng. Nàng những tưởng như vừa hứng trọn một gáo nước sôi vào mặt mình. Nàng muốn nói nhưng cổ họng như có khối than hồng chặn ngang, chẳng thể nào thốt được thành lời.

Á Di gào lên:

- Người...

Đồng Tiếu nạt ngang:

- Im...

Á Di chưng hửng bởi câu nói này mà bất giác ngậm miệng im lặng như nghe lệnh phán của bề trên.

Đồng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng nhanh càng tốt. Đồng Tiểu không tin được nơi đây lại ô uế như thế này... Nàng ta xông vào phòng Đồng Tiểu... buột Đồng Tiểu phải trao cho nàng sự trong trắng nam nhân của mình. Ắ nói theo Hắc đạo là nàng ta định cưỡng dâm Đồng Tiểu đó.

Á Di há hốc miệng. Lệ trào rơi khước mắt nàng.

Đồng Tiểu thấy Á Di khóc, vội nói:

- Ta nói không đúng sao nàng còn khóc. Nàng biết nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà nửa đêm xông vào phòng, bắt ta phải cởi y phục, còn nàng lại ngang nhiên cởi bỏ dây lụa thắt lưng, và lột cả ngoại y của mình.

Á Di bậm môi, nắc nghẹn:

- Người...

Đồng Tiểu tròn mắt:

- Còn người với ngỗng gì nữa. Bốn thiếu gia đạo lý luân thường, thế là nàng cho ta một kiếm chí mạng.

- Người...

Dương Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, có đúng như vậy không?

- Huynh còn hỏi nữa? Thư phòng này của Thục trang chủ sắp cho Đồng Tiểu. Chứ có phải thư phòng của ả đâu.

Đồng Tiểu chỉ Thục Á Di, lắc đầu chắc lưỡi.

Thục trang chủ từ ngoài bước vào. Lão cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Thục trang chủ, lần sau nếu như trang chủ có nhã ý muốn làm nhạc gia của Đồng Tiểu thì cũng nên dùng cách khác. Tỷ như trải thảm đỏ từ ngoài ngôi tam quan vào để đón Đồng Tiểu. Chứ đừng có làm những chuyện bất ngờ như thế này, Đồng Tiểu ngại lắm.

- Bất ngờ gì?

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Thì... Thì...

Thục Tùng Nhẫn nhìn lại Á Di:

- Á Di... sao lại thế này?

Nàng bật khóc:

- Cha cứu con với.

Thục Tùng Nhẫn cách không giải huyệt cho nàng.

Vừa được giải huyệt, Á Di thét lên:

- Ta giết người...

Nghe Thục Á Di thốt ra câu nói đó, Đồng Tiểu lòn tay ra sau lưng Thiệu Ân. Trường kiếm của nàng chém sả tới thì Thiệu Ân dùng hai ngón chỉ kẹp lại.

Y nhìn thẳng vào mắt Thục Á Di:

- Tiểu thư không nên làm như vậy?

Mặt Á Di đỏ bừng và lộ đầy sát khí. Nàng gằn giọng nói:

- Dương huynh tin hấn?

Đồng Tiểu nói:

- Chuyện sờ sờ ra như vậy, còn gì mà không tin chứ?

Câu nói này của Đồng Tiểu càng khiến cho Á Di sượng sùng hơn. Nàng nhìn Thiệu Ân, miễn cưỡng nói:

- Dương huynh tin lời của hấn không?

Thiệu Ân im lặng.

Á Di bật khóc:

- Huynh tin hấn!

Thiệu Ân vẫn không đáp lời nàng.

Sự im lặng của Thiệu Ân chẳng khác nào một gáo nước lạnh xối vào mặt Á Di. Nàng bặm hai cánh môi, lệ trào ra khoe mắt, rồi vụt bỏ chạy ra khỏi thư phòng của Đồng Tiểu.

- Đồng tiểu tử, người làm gì Á Di?

- Trang chủ đi mà hỏi nàng. Tại hạ có nói ra thì trang chủ cũng không tin. Mà tin làm sao được khi tại hạ nghi ngờ trang chủ có nhúng tay vào chuyện này.

- Chuyện gì?

- Thì chuyện trang chủ muốn làm nhạc gia của Đồng Tiểu đó mà.

Đồng Tiểu nặn nụ cười giả lả.

Sắc diện Thục Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Hắc đạo hạ nhân như người....

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hắc đạo hạ nhân thế mà có vị tiểu thư Bạch đạo thượng nhân mò tới phòng đó.

Thục Tùng Nhẫn rít lên:

- Người....

- Đồng Tiểu không nói sai đâu. Chuyện gì thì trang chủ thấy rồi đó.

Mặt Thục Tùng Nhẫn sượng sùng. Lão nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt vừa thẹn vừa giận, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Vết thương trên bờ vai của Đồng Tiểu rất nặng. Trang chủ, Thiệu Ân còn có chút phận bảo vệ cho hấn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu biết...

Lão nói rồi nhìn Đồng Tiểu bằng ánh mắt căm phẫn như thể cảnh báo chàng một lời sát tử, mới chịu dời bước khỏi thư phòng của chàng.

Lão Thục đi rồi, Thiệu Ân nhìn lại Đồng Tiếu:

- Đồng Tiếu, chuyện xảy ra có đúng như vậy không?

Đồng Tiếu gãi đầu, xoa trán, giả lả nói:

- Dương huynh, thật hư thế nào đều do bản thân mình thôi. Huynh muốn nghĩ đây là thật cũng được, hư cũng chẳng sao. Tất cả do mình.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Duy chỉ có một điều rất thực, Đồng Tiếu muốn nói với huynh.

- Ta đang nghe.

Đồng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng sớm càng tốt.

- Tại sao?

- Đồng Tiếu sợ.

- Sợ cái gì? Phải chăng người sợ Thục Á Di. Mà sợ một người tương tự một người rồi làm càng.

- Huynh hẳn không muốn Đồng Tiếu chết trước khi để cái bí mật kia cho Thượng tôn mình chứ?

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt Đồng Tiếu. Y muốn hỏi đó là bí mật gì nhưng rồi lắc đầu xua đi ý tưởng đó.

Đồng Tiếu như đoán được suy nghĩ của Thiệu Ân, liền nói:

- Huynh chắc chắn không muốn Đồng Tiếu chết bất đắc kỳ tử phải không?

- Đúng

- Thế thì chúng ta mau lên đường thôi.

- Trước khi ta muốn biết thực hư câu chuyện vừa rồi.

Đồng Tiếu tròn mắt:

- Thật tâm Dương huynh muốn biết ư?

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiếu mỉm cười, lột chiếc áo đẫm máu của mình:

- Huynh băng bó cho Đồng Tiếu, Đồng Tiếu sẽ nói thực hư câu chuyện vừa rồi.

- Người đặt yêu sách với ta? Hay người thích ta?

- Dương huynh cũng có cái hay hay, nên Đồng Tiếu thích huynh chăm sóc cho mình.

- Bất cứ chuyện gì trên đời này người cũng đều có thể nói được ư?

- Nói vậy là nói quá cho Đồng Tiếu rồi. Cũng tùy chuyện mà nói chứ.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu, nụ cười sởi lởi hiện lên miệng y. Thiệu Ân nói:

- Người cũng có những cái hay hay.

Thiệu Ân băng bó xong vết thương cho Đồng Tiếu.

Đồng Tiếu toan lấy chiếc áo đẫm máu mặc vào thì Thiệu Ân khoát tay:

- Ta có một bộ hành trang phụ của mình. Người có thể lấy nó mà dùng.

- Dương huynh không sợ Đồng Tiếu là hạ nhân sao?

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân giả lả nói:

- Được vận trang phục của Dương huynh, Đồng Tiểu rất hãnh diện với mọi người.

Đồng Tiểu đặt tay lên vai Thiệu Ân, liền bị y hất ra:

- Người đừng đụng vào ta.

- À... Đồng Tiểu quên.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Chuyện khi nãy là thực hay là hư?

Nhường đôi chân mày lười kiếm, Đồng Tiểu nói:

- Đồng Tiểu đã nói với Dương huynh rồi. Thật hư thế nào là do mình, nhưng có một điều rất thật... chắc chắn rất thật. Tiểu đệ sợ Dương huynh không để tâm đến thôi.

- Chuyện gì?

- Ở... Đồng Tiểu có thể khẳng định với Dương huynh rằng Thục tiểu thư có tình với huynh.

Đồng Tiểu nói xong phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nhìn Thiệu Ân nói tiếp:

- Mà cũng đúng thôi. Với dung mạo khôi ngô tuấn tú, phong thái của một Dương thiếu hiệp, lại là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ thì vị tiểu thư nào mà không có tình với Dương Thiệu Ân. Nếu như Đồng Tiểu là nữ nhân thì cũng khó kềm lòng với một trang hảo hán anh hùng như Dương huynh.

Thiệu Ân cau mày, lắc đầu:

- Người đừng nói càn.

Đồng Tiểu ve cằm, từ tốn nói:

- Phàm kẻ trong cuộc thì không thấy nhưng người ngoài cuộc thì thấy rõ lắm. Thục Á Di tiểu thư cũng đẹp, rất xứng với Dương huynh. Nếu huynh chê thì nhường cho đệ nhé.

Thiệu Ân nheo mày:

- Không được.

- Không được là sao? Huynh không tiếp nhận Thục tiểu thư thì để cho Đồng Tiểu. Chẳng lẽ huynh định gom hết về mình à? Hầy... Dù huynh có là mỹ nam tử, có là người được trời ban cho cái số đào hoa thì cũng không thể gom hết nữ nhân trên thế gian này về cho mình được. Một con đế chúa thì cũng chỉ có một đàn đế cái chứ đâu thể nào làm chúa tất cả những con đế cái trên thế gian này.

Thiệu Ân lỏ mắt nhìn Đồng Tiểu:

- Người nói cái gì thế? Người ám chỉ ta là...

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... Đồng Tiểu chỉ thí dụ vậy thôi chứ đâu có ám chỉ huynh.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu khẽ lắc đầu. Y ôn nhu nói:

- Ta nói không được ở đây là vì...

- Đồng Tiểu là Hắc đạo còn Thục Á Di tiểu thư là Bạch đạo.

Thiệu Ân gật đầu.

Đồng Tiểu nhún vai mỉm cười:

- Có lẽ vậy! Cho dù Đồng Tiểu có là Bạch đạo cũng không dám tiếp nhận tình cảm của ả tiểu thư đó.

Chàng ôm quyền nói:

- Hậu sinh khả ố... Xin nhường lại cho tiên sinh khả úy.

Thiệu Ân thở ra:

- Phải chi người cũng là người của bạch đạo.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Không không... Mẫu thân đã cho Đồng Tiểu là người của Hắc đạo thì mãi mãi là người của Hắc đạo. Nếu muốn làm người của Bạch đạo thì chỉ cần làm mỗi một việc duy nhất.

- Sẽ làm việc gì?

- Hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo lại làm một. Cũng như nam và nữ hợp nhất làm một mới tạo ra con người đó mà.

Thiệu Ân nhìn sững Đồng Tiểu:

- Người có ý hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo ư?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Có ý đo nhưng sợ làm không nổi. Ngày trước mẫu thân là Hắc đạo, còn phụ thân là Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo hợp nhất tạo ra Đồng Tiểu ngày hôm nay.

Thiệu Ân bật cười:

- Đó là chuyện của mẫu thân và phụ thân người, còn người sẽ làm gì hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo.

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Cứ làm được chức vị minh chủ võ lâm thì làm được thôi.

- Người có sợ câu nói này đến tai nghĩa phụ của ta không?

- Bây giờ thì không... nhưng mai một thì sợ.

- Tại sao?

- Dương huynh đi hỏi Thượng tôn minh chủ thì sẽ biết thôi.

Nghe câu nói này, Thiệu Ân chỉ còn biết lắc đầu. Y từ tốn nói:

- Chút ta sẽ lên đường ngay bây giờ.

- Dương huynh cũng sợ Thục Á Di à.

- Ta không thể nói mãi với người được.

Nói rồi Thiệu Ân quay bước ra khỏi phòng Đồng Tiểu. Đồng Tiểu tiễn Thiệu Ân đến trước cửa phòng rồi nói:

- Dương huynh... hay huynh đứng canh cửa cho Đồng Tiểu, để Đồng Tiểu sửa soạn hành trang rồi lên đường.

- Cái gì canh cửa.

- Thì sợ chuyện vừa rồi xảy ra.

Đồng Tiếu vỗ rùn mình:

- Đồng Tiếu sợ lắm.

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Còn người nói người sợ thì ta nghe ngược lại. Diêm Vương lão nhân gia sợ người thì có. Lão sợ người chui xuống à tỳ lại phải đối phó với cái lưỡi không xương của người.

Đồng Tiếu phá lên cười sằng sặc. Vừa cười Đồng Tiếu vừa nói:

- Đúng rồi! Diêm vương lão nhân gia phải sợ Đồng Tiếu. Chỉ khi nào Diêm vương lão nhân gia sợ thì Đồng Tiếu mới có cơ hội tồn tại trên cõi đời này để cùng bầu bạn với Dương huynh trong những chuyến đi xa.

Thiệu Ân mỉm cười ôn nhu nói:

- Ta chưa nói hết, người đã dặt ý rồi. Diêm vương lão nhân gia thì có thể sợ cái lưỡi của người thật, nhưng phán quan và hắc bạch vô thường thì lại không sợ mà còn thích người nữa đó.

Nói rồi Thiệu Ân quay bước bỏ đi.

Đồng Tiếu nhìn theo sau lưng Thiệu Ân. Chẳng biết chàng có cảm tình với Thiệu Ân hay không, nhưng rõ ràng từ trong sâu thẳm của mình lại có sự cảm nhận rất gắn bó với Dương Thiệu Ân.

-- o O o --

Hồi 13

Bóng Sắc Tử Thần

Dồng Tiểu gần như chết lặng người. Tay cầm dây cương run lên bần bật, sắc diện xanh rờn khi thấy hai bên đường là những cây thập tự. Trên những cây thập tự đó là những xác nô nhân của Phi Yến thiên trang gầy còm, bị treo lủng lẳng. Cái xác nào cũng bị cắt lưỡi, mắt lồi hẳn ra ngoài, chứng tỏ trước khi chết họ phải nhận một sự đau đớn tột cùng.

Mồ hôi rịn ra trán đệt tử trong khi chân diện của Thiệu Ân lại rất đứng đưng thờ ơ. Đồng Tiểu không dần được cơn phẫn nộ càng lúc càng tràn ngập lên đầu mình. Chàng bất giác rống lên:

- A... a... a...

Nghe tiếng rống của Đồng Tiểu, Thiệu Ân nhìn sang:

- Người điên à?

Đồng Tiểu nhìn Thiệu Ân:

- Huynh thấy gì rồi chứ?

- Ta không có đi.

- Lão tặc Thục Tùng Nhẫn tàn bạo như vậy đó... Lão đã lấy hai trăm lượng kim lượng để rồi...

Thiệu Ân khoát tay:

- Người nên tự trách người thì hơn. Người không thấy tất cả những nô nhân Hắc đạo chết mà đều bị cắt lưỡi sao.

- Ta thấy.

- Họ chết bởi cái lưỡi của người đó.

Đồng Tiểu rít giọng, gằn từng tiếng:

- Tại sao Thục lão tặc đó không cắt lưỡi Đồng Tiểu mà lại dồn sự phẫn nộ của lão lên những con người không còn khả năng tự vệ...

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bạch đạo các người tàn nhẫn và bỉ ổi, nếu như không muốn nói đến hai chữ đê tiện và nhút nhát.

Thiệu Ân cau mày:

- Người nói vậy là miệt thị Dương Thiệu Ân và nghĩa phụ?

- Ở... Đồng Tiểu chỉ nói lão Thục thôi. Lão có đủ bản lĩnh để thỏa mãn sự căm phẫn sao không dồn vào Đồng Tiểu. Giận cá chém thớt là hành động của bọn tiểu nhân bỉ ổi, và đê tiện nhút nhát.

Thiệu Ân im lặng không đáp lời chàng.

Đồng Tiếu thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Dương huynh có thể thờ ơ nhưng ta thì không.
- Tại sao ta lại phải quan tâm đến những nô nhân của Phi Yến Thiên Trang.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói này, Đồng Tiếu bất nhẫn nạt ngang:

- Thế mà cũng nói là anh hùng hảo hán... Cũng gọi là Dương thiếu hiệp.

Đồng Tiếu nói rồi ghìim dây cương, cho ngựa dừng vó. Chàng quăng dây cương qua tay Thiệu Ân, toan nhảy xuống đất, nhưng Thiệu Ân giữ tay Đồng Tiếu lại.

- Người định làm gì?
- Quay lại Phi Yến Thiên Trang
- Để làm gì? Hỏi tội Thục trang chủ à?

Đồng Tiếu bối rối.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Võ công của người quá ư xoàng xĩnh. Với một Thục Á Di còn có thể tặng cho người một vết chém. Người tìm Thục trang chủ để nộp mạng à?

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu này, chân diện Đồng Tiếu sa sầm hẳn lại.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Người mặc nhiên với chuyện này ư?

Thiệu Ân cười mỉm nói:

- Người đừng quên ta là người của Bạch đạo.

Buông tiếng thở dài, Đồng Tiếu nói:

- Đồng Tiếu quên điều này.

Nhìn thẳng vào mắt Thiệu Ân, ánh mắt của Đồng Tiếu vừa khe khắc vừa biểu lộ sự căm phẫn.

- Đồng Tiếu hỏi Dương huynh.
- Cứ hỏi
- Lão trang chủ Thục Tùng Nhẫn làm như vậy đúng hay sai?

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiếu gằn giọng nói:

- Lão đã sai. Đồng Tiếu có thể vờ đi phần nào sự phẫn nộ của mình khi nghe được lời nói này của Dương huynh.

Đồng Tiếu với tay lấy vò rượu, rồi nói:

- Hạ đẳng nhân uống rượu của Thượng đẳng nhân được chứ?
- Người cứ tự nhiên.

Đồng Tiếu mở nắp vò rượu tu ừng ực.

Thiệu Ân giằng vò rượu lại:

- Người định bắt ta điều khiển ngựa à? Người biết chỗ đến còn ta thì không.

Đồng Tiếu đập nắp vò rượu, đặt xuống dưới chân mình. Chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Nếu một ngày nào đó, Hắc đạo làm chủ võ lâm, và tiếp tục tạo ra những bi cảnh giống như ngày hôm nay. Dương huynh sẽ như thế nào?

Thiệu Ân im lặng suy nghĩ rồi nhìn lại Đồng Tiếu:

- Có lẽ ta cũng giống như ngươi.

- Thế tại sao Dương huynh không ngăn cản những bi cảnh hôm nay.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Hôm nay ta là người Bạch đạo, và sẽ không để cho Hắc đạo có cơ hội làm chủ võ lâm.

- Nếu có suy nghĩ đó thì Dương huynh hãy mau xuống tay giết Đồng Tiếu đi.

- Chưa phải lúc.

Đồng Tiếu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nói vậy thì lúc nào trong tâm tưởng Dương huynh cũng nghĩ đến thời khắc sẽ xuống tay lấy mạng Đồng Tiếu.

Thiệu Ân im lặng.

Đồng Tiếu nhìn gã, giật dây cương khiến cho đôi tuấn mã trở nước kiệu chậm rãi kéo cỗ xe đi. Vừa điều khiển đôi tuấn mã, Đồng Tiếu vừa nói:

- Dương huynh, hãy nhớ lời Đồng Tiếu nói với huynh hôm nay.

- Ngươi muốn nói gì?

- Chỉ có Dương huynh mới có thể lấy được mạng của Đồng Tiếu. Bằng như không làm được chuyện đó thì Đồng Tiếu sẽ trở thành võ lâm minh chủ.

Thiệu Ân cau mày. Y muốn phản bác lại những lời nói của Đồng Tiếu, nhưng rồi lại im lặng không nói. Ngôn phong của Đồng Tiếu không làm cho y phẫn nộ, mà ngược lại khơi dậy cái gì đó trong tâm tưởng y. Một thứ tình cảm mơ hồ mà y không thể nói ra bằng lời được.

Có tiếng ngựa hí phía sau, Đồng Tiếu ghì cương cho đôi tuấn mã dừng lại.

Thục Á Di với con bạch mã, mướt lộn mướt mà phi tới. Nàng ghì dây cương cho ngựa dừng lại.

Nàng nhìn Đồng Tiếu nói:

- Đồng công tử, Á Di muốn đi cùng với Đồng công tử.

Đồng Tiếu tròn mắt nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ sao?

Thiệu Ân giả lả đáp lời Đồng Tiếu bằng chấ giọng thật nhạt nhẽo:

- Thục tiểu thư hỏi ngươi chứ đâu có hỏi ta.

Đồng Tiếu nhìn lại Thục Á Di, từ tốn nói:

- Tại sao tiểu thư muốn đi cùng với tại hạ. Tiểu thư biết tại hạ đi đâu không?

Á Di lắc đầu.

- Á Di không cần biết huynh đi đâu.

- Không biết mà muốn đòi theo à. Vậy tiểu thư đòi theo tại hạ với mục đích gì? Hẳn không phải chờ thời cơ để lấy mạng Đồng Tiếu.

Á Di lắc đầu:

- Không... Xét về mặt nào đó thì Đồng huynh đã là...

Nàng bỏ lửng câu nói, lấy mắt nhìn Đồng Tiểu. Đồng Tiểu mỉm cười nói:

- Ý của tiểu thư muốn nói tại hạ đã làm thất tiết tiểu thư.

- Đúng.

- Phải chăng vì thế mà tiểu thư phải theo tại hạ.

- Đồng công tử đi đâu, Á Di đi đó.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Bên cạnh tại hạ còn có mặt Dương huynh.

- Dương công tử không liên can gì đến chuyện của Á Di và Đồng huynh.

Đồng Tiểu ve cằm, nhìn nàng nói:

- Thục trang chủ có cho tiểu thư đi theo tại hạ không?

- Ý lão nhân gia không can.

- Không can ư? Này nhé, tiểu thư về nói với Thục trang chủ trả lại cho Đồng Tiểu những nhân mạng nô nhân Phi Yến thiên trang mà lão đã đóng treo trên các cây thập tự... nếu lão trả thì Đồng Tiểu sẽ sẵn lòng để tiểu thư đi cùng.

Á Di lấy một sấp ngân phiếu đặt vào tay Đồng Tiểu:

- Số kim lượng hai trăm lạng thuộc về Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ thế nào?

- Ta không can dự vào chuyện này.

- Đồng Tiểu muốn hỏi Dương huynh có cho Thục tiểu thư đi cùng không?

- Quyền của người... bởi vì nàng hỏi người.

- Thế thì tốt quá. Có Thục tiểu thư ngồi chung một cỗ xe thì chẳng khác nào giữa sa mạc có một bông hoa đẹp.

Đồng Tiểu nói rồi cho sấp ngân phiếu vào ngực áo, quay sang nói với Á Di:

- Tại hạ rất phấn khích khi có tiểu thư đi cùng.

Đồng Tiểu nướng mày hỏi tiếp:

- Nàng qua đây hay đi riêng một con ngựa. Đi riêng thì không được gần...

Bỏ lửng câu nói, Đồng Tiểu toét miệng cười.

Á Di lắc mình, rời yên ngựa thoát qua xe của Đồng Tiểu và Thiệu Ân.

Đồng Tiểu nói:

- Võ công của nàng cao siêu quá.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa dịch qua bên để Á Di chen vào ngồi chính giữa.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh không có gì ngại chứ?

- Ta nói rồi, không can dự gì đến ta.

- Hê... Bình nhật Đồng Tiểu thấy huynh có nụ cười rất hay, sao giờ bỗng lìm lì vậy? Cười lên cho vui chứ.

Thiệu Ân cau mày:

- Người nên lo phận của mình.
- Lúc này Đồng Tiểu cũng biết phận của mình.

Chàng quay lại nhìn con bạch mã của Á Di:

- Hê... người thừa rồi... quay về đi... Tiểu thư của người không cần người nữa.

Đồng Tiểu huyết sáo như thể đuổi con bạch mã rồi giật dây cương cho đôi tuần mã tiếp tục kéo cỗ xe lăn bánh.

Đồng Tiểu vừa giữ dây cương vừa nói với Á Di:

- Sao nàng lại thích đi theo Đồng Tiểu.
- Á Di đã nói rồi.
- Hóa ra Đồng Tiểu cũng là người có số đào hoa, cũng là mỹ nam tử chẳng thua gì Dương huynh.

Nghe lời nói của Đồng Tiểu, Dương Thiệu Ân nhú mày. Y miễn cưỡng nói:

- Đồng Tiểu, người đừng kéo ta vào những chuyện của người.
- Chúng ta ba người đi chung một chuyến xe. Bỏ huynh ra làm sao được? Hay huynh nghĩ Thục tiểu thư ngồi quá gần Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn nàng nói:

- Nàng đừng ngại, ta vốn là giới hắc đạo nên rất thoải mái. Cứ ngồi dịch qua bên ấy một chút cũng không sao mà.

Thiệu Ân buột phải lên tiếng:

- Ngồi như thế được rồi.
- Vậy là tả hữu bình bình như thế. Sau này huynh không được nói Đồng Tiểu được thế lần lượt huynh đó.

- Ta không bao giờ nói vậy.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta có ý như thế này.
- Huynh có ý gì?
- Hãy im lặng đi đến nơi cần đến.

Đồng Tiểu reo lên:

- Hay! Một ý rất hay.
- Người nói phải giữ lời đó.

Nói rồi Thiệu Ân quay mặt về phía trước.

Đồng Tiểu cũng nghiêm mặt không nói lời nào, nhưng thỉnh thoảng quay sang nhìn Thiệu Ân và Á Di. Mỗi lần Đồng Tiểu nhìn sang thì đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại, biểu lộ sự bất nhẫn trước thái độ của Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhìn Á Di ra dấu bằng tay. Chàng hết đưa tay lên rồi lại đưa xuống, sau đó lại vẽ vòng vòng, rồi đập hai bàn tay vào với nhau. Thấy Đồng Tiểu ra dấu lung tung, nhưng Á Di lại chẳng hiểu gì cả mà chỉ thẹn thùng đỏ mặt.

Đồng Tiểu ra dấu một lúc rồi lại cầm lấy dây cương chăm chú điều khiển đôi tuấn mã. Vô tình chàng để lại trong đầu Thiệu Ân lẫn Á Di muôn vàn câu hỏi qua điệu bộ của mình.

Á Di nhìn sang Đồng Tiểu:

- Huynh muốn nói gì?

Đồng Tiểu lại ra dấu nhưng không nói:

Thiệu Ân cau mày:

- Người bị cắt lưỡi rồi sao không nói?

Đồng Tiểu phá lên cười.

Nghe chàng cười, Á Di còn thẹn hơn. Nàng buột miệng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

Đồng Tiểu nhướn mày nói:

- Sao hai người không được thông minh vậy.

Nghe chàng thốt ra câu này, cả hai Á Di lẫn Thiệu Ân đều đỏ mặt.

Đồng Tiểu vừa cười vừa nói:

- Đồng Tiểu chỉ làm bộ làm tịch cho hai người mở miệng thôi. Nếu không làm vậy, hai cánh hoa của hai người dính chặt vào với nhau giống như hai cánh hoa tàn, trông xấu lắm.

- Người...

Thiệu Ân thốt ra câu nói đó rồi im bặt. Cùng với sự im lặng đó, y bất ngờ vươn hữu thủ thộp tới trước mặt Đồng Tiểu. Hành động bất ngờ của Dương Thiệu Ân khiến Đồng Tiểu giật mình thốt lên:

- Hê...

Đồng Tiểu ngỡ tưởng đâu Thiệu Ân bất ngờ tập kích mình, nhưng khi nhìn lại thấy trên tay Thiệu Ân có một ngọn ám tiễn nhọn hoắc.

Đồng Tiểu giật mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Thiệu Ân nói:

- Đồng Tiểu, người biết chuyện gì chứ?

Đồng Tiểu ghìim đôi tuấn mã.

Hai con tuấn mã vừa dừng bước thì dựng hai vó trước lên cất tiếng hí vang dội. Cùng với những tiếng hí vang dội đó, chúng run lấy bầy, kéo theo những giọt máu từ cổ họng nhiều xuống đất. Đôi tuấn mã cứ run bần bật rồi ngã khụy cả hai vó trước, đến hai vó sau rồi lăn đùng ra chết.

Đồng Tiểu, Thiệu Ân và Á Di nháy xuống đất.

Đôi tuấn mã giãy chân, nằm bất động. Trên cổ chúng là hai ngọn ám tiễn sáng hoắc. Máu từ cổ chúng vẫn trào ra cùng với làn khói trắng nghi ngút.

Dương Thiệu Ân nhìn sang Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, người hãy coi chừng Vô Ảnh Phi Tiên.

Đồng Tiểu buột miệng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên là cái con khỉ gì?

Thiệu Ân đặt ngón ám tiễn vào tay Đồng Tiểu:

- Chính ngón ám tiễn này là Vô Ảnh Phi Tiên. Nó đã được tẩm Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ cần ngón tiễn này xước qua da thịt người thôi thì Vô Ảnh Chi Độc có thể lấy mạng người.

Nhìn ngón Vô Ảnh Phi Tiên, Đồng Tiểu cau mày hỏi Thiệu Ân:

- Sao Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên muốn lấy mạng Đồng Tiểu.

- Vì nó hướng vào người.

- Dương huynh đoán chắc như vậy à?

- Ta đoán chắc điều đó. Nếu như vừa rồi ta không kịp bắt lấy ngón Vô Ảnh Phi Tiên này thì mạng của người giờ đã dâng nạp cho Diêm Vương lão nhân gia rồi.

Đồng Tiểu nhướng mày:

- Quái lạ thật.

- Người nói quái lạ là quái lạ thế nào?

Đồng Tiểu nhìn sang Thục Á Di.

Thấy Đồng Tiểu nhìn mình, Á Di cau mày. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đồng huynh đừng nghĩ Vô Ảnh Phi Tiên là do Thục Á Di phóng tới để lấy mạng huynh.

Chàng gượng cười nói:

- Ta không nghĩ như vậy. Nhưng ta hỏi thật nàng là có biết Vô Ảnh Phi Tiên không?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiểu nói:

- Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên?

- Ta không biết chân diện của y, nhưng ngón ám tiễn này đủ chứng minh chủ nhân của nó là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Âu Trùng Cương?

Đồng Tiểu ve cằm:

- Cái gã Vô Ảnh Phi Tiên này bộ dui mù, điếc đặc sao không biết Đồng Tiểu nhỉ?

- Người chẳng có tiếng tăm gì trên giang hồ. Ngay cả trong giới Hắc đạo thì người cũng chỉ là một gã thiếu gia tầm thường. Chẳng qua được trọng bởi vì người là con của Thánh cô tiên tử thôi.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Đồng Tiểu không có ý như Dương huynh nghĩ đâu. Đồng Tiểu nói vậy là có ý khác.

- Ý người khác chỗ nào.

Đồng Tiểu quệt mũi:

- Họ Âu này hẳn phải biết Đồng Tiếu đang nhận sứ mạng trọng đại của Thượng tôn võ lâm minh chủ. Lệnh của võ lâm minh chủ đã phán ra rồi. Y không biết cái lệnh đó hay sao mà lại muốn lấy mạng Đồng Tiếu chứ?

Thiệu Ân nhếch mép cười mỉm.

Từ lúc rời Phi Yến thiên trang đến giờ Đồng Tiếu mới thấy nụ cười gợi tình, và đầy chất xúc cảm trên miệng Thiệu Ân.

Đồng Tiếu nói:

- Đồng Tiếu nói sai sao Dương huynh cười. Huynh không nghĩ đến gã ôn dịch Vô Ảnh Phi Tiên này dám coi thường lệnh của Thượng tôn minh chủ ư?

- Người nghĩ thế thì người sai rồi.

- Dương huynh nói vậy thì gã Vô Ảnh Phi Tiên này là người của Hắc đạo sao?

- Đúng! Hắn là người của giới Hắc đạo.

- Có thật như vậy không?

- Người cũng nên tin ta một chút chứ?

Đồng Tiếu làu bàu nói:

- Gã là người của Hắc đạo. Chẳng lẽ Hắc đạo cũng còn những cao thủ chưa biến thành nô nhân của Bạch đạo?

- Người tưởng Hắc đạo ít cao thủ lắm à? Chẳng qua trong tình hình dương thịnh âm suy, thì bọn cao thủ Hắc đạo ẩn tích mai danh chờ thời cơ thôi.

Đồng Tiếu cau mày. Chàng chấp tay sau lưng, lộ vẻ suy tư. Nhìn lại Thiệu Ân, Đồng Tiếu nói:

- Nếu Vô Ảnh Phi Tiên là người của Hắc đạo, sao lại xuống tay sát tử Đồng Tiếu. Chuyện làm này không lẽ phải là chuyện làm của giới Bạch đạo chứ đâu phải của y.

- Hắn đâu có biết người là ai.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Dương huynh nói vậy là sai rồi. Nếu Vô Ảnh Phi Tiên không biết Đồng Tiếu sao lại dụng ám tiễn lấy mạng sống của Đồng Tiếu. Gã có biết và đã chuẩn bị chờ để lấy mạng Đồng Tiếu. Nếu như gã không biết Đồng Tiếu thì không bao giờ dùng sát chiêu này.

Thiệu Ân nhướng mày nói:

- Người muốn biết đi tìm y mà hỏi.

- Dương huynh không cần nhắc nhở, Đồng Tiếu sẽ tìm gã.

Chàng lắc đầu:

- Sau lưng vụ này còn có ẩn tình gì khác nữa.

- Có thể y không muốn người thực hiện trọng trách của Thượng tôn minh chủ.

Đồng Tiếu reo lên:

- Huynh nói đúng, có thể y không muốn Đồng Tiếu thực hiện chức trách mà Thượng tôn minh chủ giao phó. Dù y không muốn thì Đồng Tiếu cũng phải làm thôi.

- Bởi những vị ở Dị nhân cốc đang ở trong tay nghĩa phụ ta.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Đúng...

Ba người xếp lại hành trang, rồi thả bộ đi. Họ phải bỏ lại cỗ xe vì đầu còn đôi tuấn mã để kéo xe nữa. Vừa đi Đồng Tiểu vừa suy nghĩ mong lung.

Lòng chàng cảm thấy nao nao, có cảm giác kỳ lạ, bất bình thường.

Nhìn Thiệu Ân, Đồng Tiểu hỏi:

- Võ công của Dương huynh với Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, ai hơn ai?

- Ta chưa từng giao thủ với y một lần nào. Nhưng nếu có một cuộc giao đấu giữa Dương Thiệu Ân và Âu Trùng Cương thì phải có một người chết.

- Căng thẳng như vậy à?

- Thiên chức của Dương Thiệu Ân là phải tảo thanh tất cả những cao thủ thuộc giới Hắc đạo. Ta làm vậy vĩnh viễn giới Hắc đạo chẳng thể nào trỗi lên được.

Ba người dừng chân trước một thảo điền ven đường. Mặc dù gọi là thảo điền nhưng chỉ có một túp lều bằng cỏ tranh, còn bàn thì được dọn ra bên ngoài thảo điền. Nơi đó có khoảng hơn mười người, họ không để ý đến sự xuất hiện của Đồng Tiểu, Thiệu Ân và Thục Á Di, mà chăm chăm vào bàn trà.

Thiệu Ân nói với Đồng Tiểu:

- Đồng Tiểu, trong những người này hẳn có Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương. Người phải cẩn thận giữ mạng của mình đó.

Đồng Tiểu chau mày nghiêm mặt.

- Dương huynh đoán như thế à?

Dương Thiệu Ân gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Thế thì chúng ta đừng ghé vào đây nữa. Đi tiếp thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đồng Tiểu, người ta có ý lấy mạng người, người ta ở trong bóng tối, người ở ngoài sáng, người bỏ đi chẳng khác nào tự biến mình thành con mồi. Dù người có trốn ở đâu đi nữa thì người thợ săn kia cũng giết được người. Người biết khôn thì phải biết người thợ săn đang săn người ở đâu để mà còn tìm cách trốn chứ?

- Nhưng...

- Người sợ chết?

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Ai mà không sợ chết, nhưng ở đây là có ý nói Đồng Tiểu không có võ công cao như huynh. Thấy y rồi cũng phải chạy mà thôi. Tránh khỏi mất mặt mà.

Nói rồi Đồng Tiểu dậm bước đi nhưng Thiệu Ân giữ y lại:

- Đồng Tiểu, bên cạnh người còn có Dương Thiệu Ân kia mà.

Đồng Tiểu giả lả cười, vừa cười chàng vừa nói:

- Đồng Tiểu chỉ chờ nghe câu nói này của Dương huynh thôi.

Ba người chọn lấy chiếc bàn trống. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà chiếc bàn Thiệu Ân chọn lại gần với nhóm người đã có mặt trước tại thảo điểm này rồi.

Đồng Tiểu nhìn trộm qua những thực khách đang ngồi uống trà. Tất cả đều không có biểu hiện gì khác thường. Thậm chí họ cũng rất thờ ơ với sự có mặt của chàng, Thiệu Ân và Thục Á Di. Chính giữa những ánh mắt của những gã thực khách khiến Đồng Tiểu chột dạ. Chàng có cảm tưởng Vô Ảnh Phi Tiên đang nhìn mình nhưng lại không phát hiện được ánh mắt đó của ai. Chính vì cảm nhận đó mà Đồng Tiểu ngỡ tất cả thực khách đang có mặt tại thảo điểm đều là Vô Ảnh Phi Tiên. Xương sống chàng gay lạnh cùng với lớp da ốc nổi lên khắp cả người. Chàng nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh...

Thiệu Ân nạt ngang:

- Đừng nói nhiều trong lúc này. Lời của người sẽ khiến ta phân tâm, và người cũng thế. Sự phân tâm sẽ cướp đi cái mạng của người trong chớp mắt. Ta nói lại một lần nữa, chỉ cần để Vô Ảnh Phi Tiên lướt qua cắt được vào người người, xem như mạng người vong.

Thiệu Ân nói dứt câu thì Đồng Tiểu rùng mình. Chàng cảm nhận rõ mồn một cái chết đang treo lấp lửng ngay trên đầu mình. Cảm giác đó càng lúc càng rõ rệt trong tâm thức của Đồng Tiểu.

Thiệu Ân nói:

- Người biết sợ rồi ư?

- Người ta ở trong bóng tối, còn mình ở ngoài sáng, chẳng lẽ không sợ sao.

- Người càng sợ chừng nào thì cái chết sẽ đến nhanh hơn chừng ấy.

-- o O o --

Hồi 14

Huyết Môn

Đ

ồng Tiếu nói:

- Dương huynh có biết người nào trong những người kia là Âu Trùng Cương không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta chẳng biết ai cả.

Đồng Tiếu gượng cười:

- Đồng Tiếu cũng không biết ai. Mà sao cũng lạ thật. Phàm họ là những người Hắc đạo thì phải nhận ra Đồng Tiếu. Không phải Hắc đạo thì Bạch đạo, đã là Bạch đạo thì phải nhận ra Dương huynh. Đằng này trông họ cứ như chẳng thuộc Hắc đạo hay Bạch đạo.

Chàng nhìn qua Thục Á Di:

- Nàng biết họ thuộc về phía nào không?

- Đồng huynh không biết thì sao Á Di biết được.

- Có thể đoán ra được mà.

Thiệu Ân lên tiếng khi gã điếm chủ bưng trà ra:

- Ta nghĩ người nên ngưng lời thì hay hơn.

Gã điếm chủ có hàng ria mép quặt lạ lùng bước đến, đặt bầu trà nóng xuống bàn cùng ba chiếc chén.

Đồng Tiếu ve cằm ngắm lão rồi nói:

- Điếm chủ có hàm râu rất đặc dị, đúng là hàm râu có một không hai. Tại hạ có một chút kiến văn về tướng số. Nếu lão điếm chủ không chê, tại hạ có thể xem cho điếm chủ một quẻ.

Gã điếm chủ nhường mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Khách nhân biết xem tướng ư?

- Thiên văn, địa lý, cái gì tại hạ cũng biết cả.

Đồng Tiếu lấy luôn sấp ngân phiếu của Thục Á Di đặt lên bàn rồi nói:

- Nhờ tài thiên văn đoán tướng mà bốn thiếu gia kiếm được bao nhiêu đây ngân lượng. Có quá nhiều ngân lượng thế này bốn thiếu gia chẳng biết dùng vào đâu.

Gã điếm chủ nhìn sấp ngân phiếu, rồi giả lả ôm quyền cười:

- Công tử quả là kỳ tài. Nhưng tiểu nhân không có ngân lượng để xem tướng.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Hây... Bốn thiếu gia không cần ngân lượng nữa đâu. Bao nhiêu đây, bốn thiếu gia không biết dùng vào đâu rồi. Thậm chí còn muốn tặng cho điếm chủ nữa đấy.

Gã điếm chủ ôm quyền xá Đồng Tiếu:

- Đa tạ khách nhân... Đa tạ khách nhân...

Đồng Tiếu chắc lưỡi quệt mũi nói:

- Coi kìa, đừng khách sáo như vậy... đừng khách sáo như vậy. Nếu như bốn thiếu gia đoán sai, nhứt định sẽ tặng cho điếm chủ phân nửa số ngân phiếu này. Ở đây vị chi tại hạ có hai trăm lạng. Nếu như tại hạ nói sai thì sẽ tặng cho điếm chủ phân nửa là một trăm lạng...

Gã điếm chủ cao mày nhìn chàng:

- Khách quan nói thật chứ ạ?

- Hây... Đồng Tiếu đang cao hứng mà. Nếu như không cao hứng, Đồng Tiếu nói thật nhé... một nén bạc vụn cũng không rơi khỏi túi họ Đồng này.

Gã điếm chủ ve mép râu nhìn Đồng Tiếu nói:

- Hửn hôm nay thần tài đã nhìn tới Cao Nhị này rồi.

Chân diện của gã điếm chủ Cao Nhị lộ rõ nét phấn khích tột cùng. Gã cao hứng nói:

- Vậy thì tiểu nhân sẽ đánh cược với thiếu gia. Nếu như thiếu gia nói đúng tiểu nhân xin tặng cho người bữa trà hôm nay ạ.

Đồng Tiếu xoa tay:

-Ồ... Tốt quá... Tốt quá...

Thiệu Ân và Thục Á Di nhìn chàng. Cả hai hoàn toàn không ngờ Đồng Tiếu lại có sự ngông cuồng như vậy. Dem hai trăm lạng bạc chỉ để đánh cược một bầu trà.

Thiệu Ân toan mở miệng nói thì Đồng Tiếu khoát tay:

- Hê... Dương huynh, Đồng Tiếu đang cao hứng mà.

Thiệu Ân thở hắt ra, khẽ lắc đầu.

Cao Nhị hồi hả nói:

- Thiếu gia đoán tướng tôi xem có đúng không nào.

Từ từ đứng lên chấp tay sau lưng, Đồng Tiếu nhìn Cao Nhị từ đầu đến chân rồi nói:

- Mẫu thân của điếm chủ có phải là nữ không?

Cao Nhị lỏ mắt nhìn chàng:

- Ở... thì đúng rồi.

Đồng Tiếu cướp lời Cao Nhị:

- Một cái đúng. Phụ thân và mẫu thân của điếm chủ kết hợp với nhau mới tạo ra điếm chủ.

Cao Nhị vuốt râu gật đầu:

- Lẽ thường là như vậy.

Đồng Tiếu nói tiếp không cho Cao Nhị suy nghĩ:

- Đằng sau lưng điếm chủ có một người nữa. Đó là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiếu nói dứt câu, Cao Nhị thối lui năm bộ. Y vừa thối bộ vừa bất ngờ búng ngón tay.

- Cách...

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Nhanh như chớp, y vươn hữu thủ thộp đến khoảng không trước mặt Đồng Tiếu.

Trên tay của Thiệu Ân có ngay ngọn Vô Ảnh Phi Tiên. Thiệu Ân vừa thộp được ngọn ám tiễn vô ảnh thì Cao Nhị điểm mũi giày thi triển khinh công thoát đi. Trước khi thoát đi, y vung mạnh hữu thủ về phía sau. Một màn chu sa óng ánh chụp tới Đồng Tiếu, Thiệu Ân và Thục Á Di.

Thiệu Ân thét lớn:

- To gan.

Vừa nói vừa phát động phách không chưởng. Hai đạo khí kinh cuộn cuộn phát ra đánh bật tất cả vùng chu sa chưởng mà Cao Nhị tạo ra.

Thiệu Ân toan rượt theo Cao Nhị nhưng mười gã thực khách đồng loạt đứng phắt dậy, án ngữ chặn đường y.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Các ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó thì mười chiếc ám khí hình sao thoát ra cùng một lúc chẳng khác nào tinh sa băng xuống khuấy động cả không gian. Mười gã thuộc hạ của Cao Nhị cùng bị trúng ám tiễn hình cánh sao ngay tam tinh. Họ đổ xuống như những thân chuối bị lốc dữ cuốn qua. Hai gã còn lại thất sắc, quay lưng bỏ chạy. Nhưng Thiệu Ân như cơn gió lốc lướt qua giữ hai gã đó.

Đồng Tiếu không nhận ra Thiệu Ân dùng chiêu thức gì. Khi y dừng bước thì hai gã ỉa chạy thêm một đoạn nữa rồi cũng bổ nhào xuống, hồn lìa khỏi xác.

Đồng Tiếu cứ ngây mặt ra nhìn Thiệu Ân với ánh mắt sờ sững.

Thiệu Ân mở cuộc huyết sát nhưng cuối cùng Cao Nhị vẫn đào thoát được.

Quay lại trước mặt Đồng Tiếu, Thiệu Ân nhìn chàng. Đồng Tiếu cứ nhìn Thiệu Ân. Y nói:

- Người làm sao vậy.

Như thể đã quen tay, Đồng Tiếu lại quệt mũi mình. Chàng khẽ lắc đầu nói:

- Sao... Sao Dương huynh lại hung tợn vậy?

- Người nói ta hung tợn là sao?

- Giết một lúc bao nhiêu người. Huynh không chùn tay sao?

Thiệu Ân cau mày lộ vẻ bất nhẫn:

- Ta quen rồi.

Đồng Tiếu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Người huynh đáng ra phải giết thì lại để cho y chạy thoát. Còn kẻ nô nhân không đáng chết thì lại giết sạch sành sanh.

Sắc diện Thiệu Ân không khỏi sùng sùng khi nghe Đồng Tiếu thốt ra câu này. Y lâu lâu nói:

- Biết thế ta không can dự vào, nếu ta không can dự vào, để xem người còn đứng đây trách móc ta không nào?

Đồng Tiểu gượng cười:

- Nói thế thôi chứ Đồng Tiểu đâu dám trách móc gì Dương huynh. Hạ đẳng nhân thì không được trách Thượng đẳng nhân. Nếu như thế thì phạm thượng lắm đó. Nhưng nếu Dương huynh chỉ cảnh cáo bọn kia rồi để cho họ sống thì hay biết mấy. Trong những kẻ đã chết bất đắc kỳ tử này hẳn có kẻ còn thê tử... Vô tình...

Thiệu Ân khoát tay:

- Người đừng nói nữa được không. Nghe người lải nhải ta không chịu nổi.

Đồng Tiểu ve cằm, gãi đầu:

- Ở... Thì không nói nữa...

Á Di lên tiếng hỏi Đồng Tiểu:

- Đồng huynh sao lại biết gã điếm chủ Cao Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn nàng:

- Có biết cái gì đâu.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa cúi xuống bưng chén trà, nhưng Á Di hất chén trà khỏi tay chàng. Đồng Tiểu cau mày, bực tức nói:

- Sao vậy?

Á Di nói:

- Trong trà có độc thì sao?

Mặt Đồng Tiểu nghếch ra như thể vừa nghe được một câu nói ngớ ngẩn. Chàng nhìn Á Di một lúc rồi nói.

- Nàng lo cho ta à?

Vừa nói Đồng Tiểu vừa liếc qua Thiệu Ân.

Á Di lắc đầu:

- Á Di không muốn huynh chết vô lý thôi. Huynh nói huynh không biết, sao lại nói ngay Cao Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đồng Tiểu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh trả lời dùm Đồng Tiểu được không?

Thiệu Ân bối rối nói:

- Người làm... người biết, sao lại bảo ta trả lời dùm người.

- Thế thì vừa đi, Đồng Tiểu vừa nói cho hai người biết. Ở lại đây thấy mấy cái xác này, sao mà ớn xương sống quá.

Ba người thả bước chậm rãi đi tiếp. Đồng Tiểu vừa đi vừa ve cằm nói:

- Á Di thắc mắc vì sao Đồng Tiểu biết Cao nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương ư?

Á Di gạt đầu, quay sang Đồng Tiểu nói:

- Hẳn Đồng huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương nên mới nhận ra y?

Đồng Tiểu mỉm cười lắc đầu:

- Dương huynh còn không biết thì làm sao Đồng Tiếu này biết được. Ta tưởng đâu huynh có thể trả lời câu hỏi của nàng, nhưng rất tiếc Dương huynh không trả lời được. Đã vậy, huynh ấy còn quá chậm chạp để cho gã Vô Ảnh Phi Tiên đó tẩu thoát. Phải chi không hề được gã thì Đồng Tiếu không cần phải trả lời câu hỏi này.

Nhượng mày nhìn qua Dương Thiệu Ân:

- Dương huynh có đồng ý với Đồng Tiếu không?
- Người lại trách ta đó à?
- Không dám... Không dám.
- Thế sao bất cứ chuyện gì, người cũng ráng kéo ta vào thế nhỉ.
- Bởi vì Dương huynh là người dám giám sát Đồng Tiếu.
- Ta giám sát người chứ không phải là mẫu thân của người.
- Hê... làm sao Dương huynh có thể làm bảo mẫu của Đồng Tiếu được. Huynh là... là nam nhân mà.

Thiệu Ân cau mày:

- Ta không thích nghe những lời nói nhảm nói cuội này.

Á Di lên tiếng:

- Đồng huynh chưa trả lời câu hỏi của Á Di.
- Ta sắp trả lời đây.

Đồng Tiếu xoa trán, suy nghĩ nói:

- Ta biết phải trả lời thế nào nhỉ? À... Nàng có thể hiểu một điều là Đồng Tiếu phát hiện ra Âu Trùng Cương chẳng qua là nói bừa, nói cuội thế thôi.

Á Di tròn mắt nhìn Đồng Tiếu:

- Cái gì nói bừa và nói cuội. Nói bừa mà lại phát hiện ra ngay Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.
- Hây... Có những chuyện hôm nay mới khẳng định câu nói của người xưa là đúng: Có tật thì giật mình.

Nhìn qua Thiệu Ân, Đồng Tiếu nói:

- Khi nghe Dương huynh nói trong những khách điểm có Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, Đồng Tiếu mới đánh đổ quán chủ. Đồng Tiếu đem số ngân lượng để dụ hắn để có thể khiến hắn thố lộ Âu Trùng Cương là ai trong nhóm người kia.

Á Di nói:

- Đồng huynh không sợ mất số ngân lượng to lớn đó à?
- Làm sao mà mất được.
- Nếu huynh đoán sai.
- Làm sao sai được. Ta nói phụ thân của gã là nam nhân, mẫu thân là nữ nhân. Những chuyện hiển nhiên như vậy, chẳng lẽ nàng cũng không biết rõ? À... sau cùng ta phán cho một câu "Sau lưng gã có Âu Trùng Cương." Không ngờ Cao Nhị có tật nên lòi ngay cái đuôi Âu Trùng Cương ra ngay. Chỉ tiếc...

Thiệu Ân cướp lời Đồng Tiếu:

- Người đừng trách móc nữa.

Đồng Tiếu lại hỏi:

- Không biết những người đó có phải là đồng bọn của Âu Trùng Cương không nhỉ?

Thiếu Ân đáp:

- Người thấy rồi đó

- Những người chết là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên ư?

- Còn phải nói nữa.

- Đồng Tiếu lại nghĩ khác.

- Người nghĩ thế nào.

- Chỉ cần một chút xú thông minh thôi, sẽ nhận ra ngay những gã đó không phải là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Người tự thị mình thông minh.

- Không dám... Tự thị thông minh hơn huynh, nhưng có thể nói mò được.

- Ta muốn nghe người nói mò như thế nào?

- Vô Ảnh Phi Tiên là người dùng phi tiễn nhưng không thể nhận được diện dung. Nếu y có đồng đảng thì còn gì là vô ảnh nữa. Âu Trùng Cương sử dụng ám tiễn nhưng lại ẩn trong bóng tối ra tay. Nếu y có đồng bọn thì tất có người biết chân diện của y, thì còn gì là vô ảnh nữa. Đúng không nào?

Đồng Tiếu nướng mày nói tiếp:

- Để mình trở thành Vô Ảnh Phi Tiên, gã phải hành động độc lập. Nên Đồng Tiếu nghĩ những người Dương huynh lấy mạng là những kẻ vô can, chỉ vì háms lợi, hay một cái gì đó mà mới tự nguyện giúp hắn.

Đồng Tiếu cau mày nhìn sang Á Di.

Á Di đỏ mặt:

- Huynh nghĩ...

- Ta chỉ nhìn nàng thôi, đừng có tặc giạt mình đó. Có thể Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương nói với những người đó rằng trong người của Đồng Tiếu có số bạc rất lớn, nên mới giở thủ đoạn cướp đường đó mà. Họ không biết bên cạnh Đồng Tiếu còn có Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Tiếu nói:

- Xét cho cùng cũng tội nghiệp cho những người đó.

Thiệu Ân nhìn Đồng Tiếu nói:

- Bọn Hắc đạo như người đều là những kẻ có thủ đoạn cả.

Đồng Tiếu khoát tay:

- Hê... Dương huynh nói câu này nghe đau lòng lắm đó nha... Đau lắm đó

- Từ trước đến nay đã như vậy rồi. Hôm nay Âu Trùng Cương đã minh chứng cho điều đó.

Đồng Tiếu gãi đầu:

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương là Hắc đạo nhưng chỉ hành sự giết người Hắc đạo thôi. Người đó lại chính là Đồng Tiếu. Còn huynh...

Đồng Tiếu cười khẩy:

- Huynh giết lung tung.

Thiệu Ân đỏ mặt.

Đồng Tiếu gượng cười giả lả nói:

- Nói như thế nhưng huynh phải để mắt dòm chừng Vô Ảnh Phi Tiên đó.

- Sao ta phải dòm chừng y?

- Huynh không chú ý đến hấn thì hấn sẽ có cơ hội sát tử Đồng Tiếu.

- Người chết chứ ta đâu có chết.

- Huynh là người giám sát Đồng Tiếu, sao lại có thể thốt ra những lời nói như vậy.

Đồng Tiếu dừng bước.

Á Di nhìn chàng.

Đồng Tiếu nói:

- Á Di và Dương huynh có nghe tiếng gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không phát hiện được gì cả. Chẳng lẽ người phát hiện ra hành tung của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Dương huynh võ công cao cường, còn không phát hiện được, huống chi là Đồng Tiếu.

Á Di hỏi:

- Thế huynh nghe gì nào?

- Tiếng nước chảy róc rách.

Thiệu Ân nheo mày:

- Tiếng nước chảy thì có gì lạ nào.

- Tất nhiên phải có rồi. Dương huynh theo Đồng Tiếu.

- Thế còn Á Di?

Đồng Tiếu nhìn lại nàng:

- Nếu nàng thích.

Thiệu Ân hỏi:

- Người định làm gì nữa đây.

- Thiên cơ bất khả tiết lộ. Nếu huynh muốn đổi mắt với Vô Ảnh Phi Tiên.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Được, ta đi theo người.

Á Di chen vào:

- Á Di cùng theo nữa.

Đồng Tiếu nhìn nàng lưỡng lự:

- Thật lòng nàng muốn theo à?

- Chẳng lẽ Đồng huynh muốn Á Di ở lại đây một mình giữa chốn vắng vẻ này à?

Á Di cau mày nói tiếp:

- Vẫn còn một gã Hắc đạo Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Nói như thế thì thiếu. Còn những hai gã. Một là Đồng Tiếu, hai là Vô Ảnh Phi Tiên. Đó là tạm nói nhé, chứ còn nhiều lắm. Thôi được... nàng đã muốn đi theo thì theo, nhưng nhớ đừng la toáng lên đấy nhé.

- Á Di không phải là kẻ nhút nhát như Đồng huynh tưởng.

- Ta biết nàng đâu phải là kẻ nhút nhát. Nếu nhút nhát thì đã không mò đến biệt phòng của Đồng Tiếu. Với nàng thì phải nói là kẻ liều mạng mới đúng, có phải không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng.

Nàng thở hắt ra miễn cưỡng nói:

- Huynh nghĩ Á Di sao cũng được. Miễn sao Á Di không hổ thẹn với việc làm của mình là được rồi. Sau này huynh sẽ biết thôi.

Đồng Tiếu mỉm cười.

Thấy nụ cười trên miệng Đồng Tiếu, Á Di đỏ bừng mặt hơn. Nàng ngượng ngùng hỏi:

- Đồng huynh cười gì?

- Ta có ý nghĩ lạ trong đầu.

- Ý nghĩ lạ gì?

- Ở... nữ nhân mà không biết hổ thẹn thì đâu phải là nữ nhân. Cũng như hoa không biết khoe hương khoa sắc thì đâu phải là hoa. Vậy nàng là nữ hay là giống gì?

Á Di sượng chín cả người. Nàng buột miệng thốt:

- Người...

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Á Di nói:

- Nàng đừng nghe những lời của gã nữa. Những lời gã nói cứ xem như nước chảy ngoài tai.

Đồng Tiếu nói:

- Đâu cần phải khốn khổ như vậy. Nếu không muốn nghe thì cứ quay về... thế là không còn phải nghe nữa.

Á Di lắc đầu:

- Đồng huynh đi đâu, Á Di đi theo đó.

- Thủy chung... Thủy chung... Thủy chung. Đáng ngưỡng mộ. Không ngờ một tiểu tử Hắc đạo, vô danh tiểu tốt như Đồng Tiếu này lại may mắn có được một người như nàng theo hầu. Thế thì còn gì bằng nữa.

Nói dứt câu Đồng Tiếu xăm xăm đi thẳng vào trong bìa rừng. Á Di và Thiệu Ân sóng vai bước theo sau cùng. Cả hai cùng có một ý niệm trong đầu:

"Gã này còn giở trò gì nữa đây?"

-- o O o --

Hết Quyển 3